

zoran hočevar

Pejd mal vn

gledališka igra

september 2006

Osebe:

JERCA (30), pisateljica, zafrustrirana

TILEN (40), dizajner jaht v Nici in ljubitelj kulture, strašen tip

MILC (65), Jercin oče, upokojeni kemik, zbegana figura

BETKA (60), Jercina mama, lastnica lepotnega salona, bivša fatalka

PEJD MAL VN

1. prizor

Jercino pisateljsko gnezdo nekje v Ljubljani. Delovni del predstavlja pisalna miza z računalnikom, tiskalnikom, hišnim telefonom in kupi knjig. Kuhinjski del premore samo nekaj nujnih elementov, rekreativni del pa statični bicikel, kavč, zelo razdrapan „umetniški“ fotelj in mizica z nizkimi sedeži. Kopalnica je za vrati zadaj.

Jerca, oblečena v zaflackano trenirko, poganja pedala na statičnem sobnem kolesu. Zazvoni telefon, Jerca sestopi in dvigne slušalko. Ko spozna, kdo je, se močno ustraši.

JERCA: O! ... Tilen, ti si. --- Ne, ampak si sploh nisem ... --- Ne, a že danes? --- (prav panična) A ti si že v Ljubljani?! Ja, pa toliko mam dela! --
- Pišem. --- ...Ne, ampak ... (razmišlja, kaj bi rekla)... saj sem, ampak eno zgodbo mi je urednik še dodatno naročil in čisto prav ima. --- Ja, pridi, no, ampak rada bi jo v miru napisala ... to dvoje pa ne gre ... ---

Ne, par ur, prosim Tilen, samo dve... samo tri... --- Vem, da sva zmenjena, ampak imam dedlajn, do dveh. --- Ne, pa veš, da sem te vesela, samo ... --- Jaz od tega živim!, če zastopiš. Dobesedno in v prenesenem smislu. --- No, lepo, fajn. --- Ne, res bi me motil! Prosim! -- Živjo.

Odloži slušalko, se vsa zmedena zadirka okoli, kakor da išče nekaj oprijemljivega. Nato se vrže na telefon. Ker ni takoj odziva, divje topota. Ko je odziv, postane ponižna.

JERCA: --- Matjaž? Ti, a veš, kaj sem se spomnila. Na Rdečo kapico. Rdeče kapice pa nimam... --- Kako ni važno?! Važno je! To je pa ja ena od osnovnih pravljic! Če sem obdelala... --- Ne, imam idejo, vse štima, tud začela sem že ... --- A da je celota dosežena?! Ni! --- Je, ampak, a veš, Rdeče kapice pa res nisem smela pozabit. --- To, no! Saj zastopiš, ja, saj si ti tud napol umetnik. Ne, cel umetnik! --- A lahko počakaš do dveh, recimo? --- Fajn! Hvala lepa! Mislim, res ...

Odloži slušalko in vžge računalnik. Medtem ko se ta zaganja, naj bo očitno, da Jerca ne ve, kako bi obdelala temo, ki si jo je zadala. Zarine se v omaro in med divjim prekopavanjem najde rdečo boljševislično kapo. Nabije si jo na glavo in se rukne za računalnik. Hlastno odtipka naslov in zraven govori.

JERCA: Rdeča kapica in volk

In hoče nadaljevati, vendar ji ne gre. Nato se ustraši, ker se je nečesa domislila.

JERCA: U mater ... (plane na telefon, tipka, posluša, ni odziva, nato živčno govori zase in poskakuje) ... Daj no, daj no, jebenti, Milc, ne bodi gnida, kje si, porkamadona, ne me zdaj zajebat... (glasno, grobo) A, končno! Pa kje si, Milc? Takoj pridi k meni! Morava se nekaj zmenit! --- Ja, pa ne moreva tako! Osebno pridi! --- Daj, Milc, ne bom razpravljala, ker gre za biti ali ne biti! --- Za take stvari, ja! Voda mi teče v grlo! --- Ampak ziher! Čimprej! Takoj!

Odloži in začne z delom. Tekst, ki ga piše, izgovarja glasno.

Nekega dne sem šla kot ponavadi k babici. V torbi sem imela nekaj sadja in zelenjave zanj, ker se sama težko odpravi na trg. Mudilo se mi je in zato sem šla čez cesto na kraju, kjer ni semaforja. Tedaj pa se je od nekod pojavil policaj.

"Hej, vi, vi z rdečo kapo, pridite sem!"

In je rekel, da moram plačati deset tisoč tolarjev globe. Nimam, sem rekla. Tedaj je zahteval, da mu pokažem svojo osebno izkaznico. Vprašal me je tudi, kam grem, h komu in kje dotična oseba stanuje. Morda mu ne bi vsega povedala, vendar je bil policaj zelo lep in postaven fant. Ko je opravil postopek, je sedel na kolo in se odpeljal, jaz pa sem nadaljevala pot.

Ko sem prišla na cilj, je babica ležala v postelji.

"Kaj," sem rekla, "a si bolna?"

"Ja, precej," je rekla babica. Bila je pokrita s pernico. To se mi niti ni zdelo čudno, kajti babica je pogosto bolehal, toda tokrat je zgledala popolnoma drugačna kot ponavadi.

Ne samo, da si je povila jopo okoli glave, ampak je imela tudi nekam moški glas. Kar strah me je bilo.

"Saj to sploh ni tvoj glas," sem rekla.

"Če sem pa prav zverinsko prehlajena," je zarenčala.

"V redu," sem rekla, "ampak te oči... pa nos..."

Tedaj sem spoznala, da v postelji leži tisti čedni policaj. Sicer v redu, na nek način mi je bila njegova zvijača, kako priti do mene, vseč, in če bi bila prepričana, da babice res ni doma, bi se naredila naivno in zlezla k njemu, kar vrgla bi se nanj. Toda, kaj če bi babica nenadoma prišla in naju našla v svoji postelji?

Strašno. Kaj naj storim?

Jerca ne zna, kako naprej. Naredi kakšen popravek, ampak stvar nikakor ne steče. Jerca si grize nohte in premešča kapo, nato se spet spravi na sobno kolo in kakšno minuto obsesivno vrti pedale. Potem sestopi in med besnim trganjem trenirke s sebe odtopota v kopalnico. Vrata pusti odprta. Medtem ko slišimo prhanje, začne zvoniti telefon.

JERCA: (off) Ejebiga.

Telefon odneha, nato čez čas vstopi mama Betka.

2. prizor

Mama je popolnoma drugačen tip od Jerce, bonvivanka v kreatorski obleki, z bajno lepo torbo in z bujnimi plavimi lasmi (lasuljo), lepotica še pri šestdesetih. Je pa očitno zelo slabe volje, deluje kot vodviljska figura po koncu ponesrečene predstave.

JERCA: (OFF) A si že tu?

MAMA: Aja, tam si.

JERCA: (OFF, sitno) Aja, ti si.

MAMA: Kdo bi pa bil.

Jerca pride iz kopalnice z razmršenimi, samo z brisačo zdrgnjenimi lasmi, oblečena v isto trenirko. Mama jo kritično gleda, je pa tudi nekje v svojih mislih, neveselih.

JERCA: Veš kaj, ne takoj zafrkavat.

MAMA: Zakaj se pa ne oglasiš?

JERCA: Kako naj se oglasim, če sem se pa tuširala.

Divje si drgne lase z brisačo. Mama se utrujeno zaveli na kavč.

MAMA: Mislila sem že, da se skrivaš pred mano.

JERCA: Lahko bi pa tud pomislila, da me ni doma.

MAMA: Ti da ne bi bla doma. Kje bi pa bla.

JERCA: (nikalno) Pa ja.

MAMA: Oh. Da ne bi šla slučajno mal vn, med ljudi.

JERCA: Poglej jo, enkrat je vstala ob desetih pa se že repenči.

MAMA: (si gleda roke) Ti, a veš, da se mi je zgodilo nekaj zoprnega.

JERCA: Meni tudi.

Jerca spet nabije rdečo kapo na glavo, sede pred računalnik in popravlja tekst. Na vsak način kaže, da ji je mama odveč. Toda mama se glede tega ne vznemirja, ima svoje probleme.

MAMA: Kaj bi se lahko tebi zgodilo. A si kofe že spila?

JERCA: A sem jaz - že - pila - kavo. Tri! Eni so že od sedmih pokonci, če te zanima.

MAMA: Ah, to me lih ne preveč. Maš pa tud take, ki vstajajo ob petih pa jim sama sreča sije z obraza, za razliko od nekaterih. A motim?

JERCA: Kaj bi rada? Da sem vljudna ali iskrena?

MAMA: Ah, potrudi se mičken.

JERCA: No, pa mejmo kratko pavzo. Še danes moram nekaj končat, te obveščam. Kaj danes. Do dveh! Nimam pa pojma, kako naj zaključim. Kaj si rekla?

Vstane in gre po džezvo, natoči vodo, da na štedilnik. Mama jo kritično opazuje. Jerca ima nagle gibe in se nestrpno špancira.

MAMA: (medtem) Ne bi se vsaj počesala?

JERCA: Bom se. Kaj se je zgodilo?

MAMA: Ja... e... Veš, da me je en ruknu odzad?!

JERCA: En te je ruknu odzad. Pa ne da si mela kaj proti.

MAMA: Ne, brez heca. Stala sem z avtom pred semaforjem in naenkrat...

JERCA: Aja, to.

MAMA: In naenkrat – dumf. (ponazori z dlanema)

JERCA: (neprizadeto) Umarija. A je veliko škode?

MAMA: Ma... ni. Ne, ampak saj to ni ... Sem se pa potem odločila, da grem k tebi in sem šla.

JERCA: Misliš reč, to je zanimivo. Saj je res.

MAMA: Se zavedam. Sorči, ampak... Ne, saj mi je žal, da ne morem prit pogosteje.

JERCA: Žal ti je, da ne moreš prit pogosteje!

MAMA: Ne, ampak res mi je žal. Mislim, točno sem šla s tem namenom gor, da se... (nekam zmedeno gleda okoli) ... opravičim, no, skratka ... da sem te spravila v to ...

JERCA: A?... Da nisi ti vseeno v kakem podstkarambolnem šoku, matka?

Mama jo pogleda, umakne pogled in spet pogleda. Kakor da ji je nerodno. In to ji res nekako ne pristoji. Jerca pristopi in se skloni k njej, ampak nekoliko rezervirano, z rokami, sprevitimi na prsih.

JERCA: M? Da se mi opravičiš? Za kaj?

MAMA: Ja, moram reč, da mi je ... Mislim, tak občutek me daje, kakor da mi smrt diha za vrat.

JERCA: Zanimivo, smrt. Veš, kdo pa meni diha? Urednik! Kam si se pa peljala?

MAMA: (še vedno v prejšnjih mislih, se ne odzove takoj) Šla sem ... domov.

JERCA: (dviga in spušča obrvi, namiguje na nesmisel) Od doma domov.

MAMA: (se ove, zavzame pozo) Marička, si trda.

JERCA: Aja. Pri kom si pa spala?

MAMA: (odpre torbo) Sploh ni bistveno. Ne, ampak tud je. Saj to je tisto.
(medtem meša po torbi, izvleče cigarete in vžigalnik, vrže torbo proč in si prižge cigareto) Prmejduš, mi je tega življenja dost.

JERCA: Halo? ... Tvojega al nasploh?

MAMA: Kaj nasploh. Kdo pa živi nasploh? Razen kakšni, ki se vsemu izmikajo.

JERCA: (prinese džezvo s skodelicama in naliva)
Pa ja, gospa, mislite mene. Jaz, recimo, sem taka, ne?
Kot pač vsi umetniki, ne? Pravo življenje živijo samo taki, ki ne vejo,
kaj bi sami s sabo, ne?

MAMA: A dej no. A sem res taka nadlega? Kaj pa zahtevam. Sploh si se pa tuširala.

JERCA: Sem, ja. Ampak zakaj? Iz golega obupa. Ugotovila sem, da ne morem nečesa napisat. Bom pa zdaj, ko mam fajn mir, ne? Ob dveh mam pa dedlajn, jebenti.

MAMA: Ah, tebi je itak zmeraj zmanjkovalo časa. Po tej teoriji ne bi mogla nič napisat. Pa si. En tak roman. Jaz bi na tvojem mestu ... u!

JERCA: Vrgla vse štiri narazen. Pa ja, saj se poznamo, ti purgarca. Mrziš vsakršno delo. Tebi je delo samo breme. Ampak jaz sem deloven človek. Važno je, da delam. In da mam mir.

MAMA: Ja prmejduš no. Govoriš, kot da sem vsak dan tukaj. Nazadnje sem bla ... tega je gvišn pol leta nazaj.

JERCA: Sorči, saj sem te vesela, ampak nadlega si pa.

MAMA: (se namrdne in pomolči) Kaj pišeš?

JERCA: Eno štorjo. Oziroma knjigo zgodb, takih sodobnih, mislim iz tega časa, zdajšnjega, ki se pa vežejo na pravljice. Saj veš, Janko in Metka pa to. Vse imam že prihtane in tud poslane, zdaj se je pa urednik naprl, da moram napisat še Rdečo kapico. Viš, kaj mam na glavi, a?, viš?

MAMA: (kritično) Rdeča kapica v proletarski izvedbi? Da nisi ti malo za časom.

JERCA: Ja? Enkrat bo narod spet popizdu. Te razlike niso več ničemur podobne. Kaj pa zganjate s temi terenci pa golfi pa costasmeraldami!

MAMA: Mene si našla. Jaz s svojim salonom samo skrbim za take, ki bi se rade zebile maščobe. Glej pa mene, kako sem suha. Ohladi se malo, veš kaj, Jera. Sprosti si se malo. Ne malo, precej. In dam recept? Ko si v največji paniki, se ulezi. Sploh pa, daj se mi mal posveti, no. Probleme mam, pišuka.

JERCA: (kislo) Okej. (ampak še vedno ostane vsa zakrknjena) Povej.

MAMA: (ne hiti, se ozira okoli) Madona, kako je bila ta soba v začetku fajn, kaj si

pa ti naredila iz nje.

JERCA: Matka! Hvaležna sem ti zanjo, ampak pusti ti mene. Povej, kaj imaš.

MAMA: Ah, ja. ... A veš ti, koliko jaz razmišljam že celo jutro? Meša se mi že.

JERCA: Ti razmišljaš. Halo?

MAMA: Saj pravim, ne gre.

JERCA: Uhu. Boš rekla, da si v krizi.

MAMA: Ja jebenti, če ne bi to lahko bla tud kriza, ja.

JERCA: Jebenti, stvar je resna.

MAMA: Hudičevo resna.

JERCA: Pa ... pa to je pravi balzam za moja ušesa! Stranke te zapuščajo!

MAMA: Daj mir. Ni to, ampak najdi mal razumevanja zame. Čist sem povožena.

JERCA: Od kod pa to kar naenkrat. Taka ena ...

MAMA: Hvala, ampak mam res ornk krizo. Ne me met za kompletnega idiota.

JERCA: Kako naj te kar naenkrat nimam? Zame si bla zmeraj kreten. Povej.

Mama se ji ironično-hvaležno nasmehne, potem pa kar preveč ležerno razmišlja, medtem pa je Jerca vsa napeta.

MAMA: Ti, brala sem tvojo knjigo.

JERCA: Vem, da si jo.

MAMA: Ne, že tretjič. (slikovito ganjena pobere torbo, najde robček in ornk /res ornk, prosim/ zatrobi vanj) In pogruntala sem, da mene sploh ni not. ... Povej mi no nekaj. Kako si se počutila kot otrok? Zanemarjana?

JERCA: Pa valjda zanemarjana! Hvala bogu, da me ni doletela tvoja skrb zame. Največ je bilo pa vredno, da si spizdila od mene pa fotra. Tako vsaj normalno rezoniram pa lahko pišem.

MAMA: Pišeš, ja. Mene pa nikjer v romanu ni.

JERCA: Kako misliš, te ni. To bi kljub vsemu lahko pogruntala že ob prvem branju. Si not, sorči, čeprav ne kot oseba.

MAMA: Ne kot oseba? Kako pa naj bom drugače? ... Niti kot Žmitek?!

JERCA: Žm... Kaj? Kaj pa je takega na Žmitku, da bi ti bilo podobno?

MAMA: Ja, ta, tista njegova frf... plitkost. To.

JERCA: Plitkost! Čak mal, Žmitek se samo ogiba temu, da bi težil. Vse v njem je naravnano k temu, da ga nihče ne bi mogel imet za svojega. Samo zato, da ne bi blo nikoli nikomur žal za njim. Da ne bi koga spravil v žalost. Češ, glej, kaj smo zgubili ... Mislim ... A to je to, misliš? Ampak on ni noben velik gospod! Ti si pa ja ena dama, mislim. Je pa res, da nisi preveč brihtna. In ti si not, ti povem, ravno v tem hotenju, nekaj

naredit iz sebe. S to razliko, da jaz delam na drugem nivoju, če kopčaš, in ta roman je moja kvintesenca, in tudi tvoja, če razumeš. Ti si ga pogojila, oziroma pognojila, s tem tvojim zanemarjanjem mene, pa smo skup.

MAMA: Za boga milega. In jaz naj bi bila ponosna. A to pa, da si čist taka? Mislím, tako ... (pokaže po njej) ... in da sploh ne deluješ, kako bi rekla ...

JERCA: A misliš te moje šlauhe pa ... In si toliko vljudna, da ne omenjaš še moje majhnosti, ne? Pa tega, kako sem grda pa čist nezanimiva. O, je še hujš, matka. A ti veš, da zdaj, ko sem pa nekaj naredila, nekaj mal večjega, da zdaj pa vse beži pred mano? Sploh pa kolegi, zdaj po tem romanu. Vsi so fajn s tabo, dokler mislijo, da si nula. Ko pa enkrat nekaj dosežeš ... Ma, drek dosežeš. Štiristo prodanih knjig v tej deželici pa še honorar za en kurc. Tristo jurjev dobiš ti v dveh dneh, pa niti s prstom ne migneš.

MAMA: No, in kaj hočeš povedat? Da mam prav! A ti nisem rekla, da bejž iz te mičkene Slovenije? Sem ti ponujala al nisem, da greš ven študirat? Tvoj roman, če bi ga napisala v angleščini, pa vse to, kako bi se lahko imela, samo če bi... Pa ne da se ti je kaj zareklo?

JERCA: Je, prav maš. Pička, mi je zajebano. Bom pa zdaj pristala na vse, če boš ti meni povedala še to, koliko je tebi zdaj boljše po tem tvojem belosvetskem laufanju po Sejšelih pa po tavžent ljubimcih, ja, pa po teh tvojih slow food restavracijah.

Mama jo osuplo gleda in hoče nekaj reči.

JERCA: Ja, ampak brez vsake zajebancije pa napihovanja. Če ti meni že kradeš čas, hočem, jebenti, da mi odkriješ, kakšne radosti imaš pa potem, ko se enkrat zasitiš vseh teh jajc ... Ja, cilj mi povej, ja, vsega tega, pa ni važen, lahko je čist bedast, saj bom razumela. ... No, kaj je zdaj s tvojimi krasnimi sekretnimi školjkami pa kozmetiko pa oblekami, ja, pa telesom, ki ti gre na koncu koncev vseeno v maloro. ... No, kaj je zdaj s kakovostjo? Ja, krasno lasuljo maš, to pa!

MAMA: (nekaj časa zija) Na, zdaj pa ... A ti nisem to mislna sama povedat, porkašvic?! Kaj me pa zadržuješ?! (besno sname lasuljo z glave in jo vrže na tla) Pišgavrit, ponoči se mi je okol obrnila in mi zlezla na ksiht!... In ko bi ti zjutraj samo vidla unga! Un pa mlad pa... Pa zobe, da vidiš, kake ima! In navsezadnje, saj mu je blo smešno, ampak ko enkrat pride do tega, da je vse mal smešno ... Ja, smešno? Kaj pa moji? (zobje) Nonstop me je strah, da mi bojo padli iz gofle!

JERCA: Daj mir, samo še nogo si odšraufaj. Si pa res našla dan, ko sem v Totalni frki, da mi še ti prideš z enimi defetističnimi popadki. Če pa še ti ne boš imela več svoje samozavesti, se jaz lahko direkt obesim.

MAMA: Ah samozavest. Dej ga srat. Ena maškarada vse skup, ti rečem. Čeprav mi je nekaj, no ja, tud prirojeno. Pa s tem se je še manj za hvalit. Oprosti. Daj kakšen konjak.

JERCA: Nimam.

MAMA: Okej, pa viski.

Jerca jo samo trmasto gleda.

MAMA: Sigurno maš še kaj razen te uscane kave. A nimaš?

Jerca samo odkimava. Mama se dela, da komaj skriva zaničevanje. Nato se omehča.

MAMA: No ja, oprost, ljubica. V bistvu, blagor tebi, ko nič takega ne rabiš. Jaz sem pa zdaj po vsem tem, kar sem si vsega prvošla ...

JERCA: Meni blagor!? O porkamadona, ko bi ti vedela, v kakšni riti sem non-stop!

MAMA: Sam nehi! Ti v riti!? Jaz sem v riti!

JERCA: Aja, pardon. No, saj to mam pa res skupno s tabo. Pozabim, kaj bi rada v bistvu povedala. No, kaj imaš, iztresi že enkrat. (ker se zave svoje grobosti, prime mater za roko; istem hipu pa svojo tudi odmakne) Aaa! ... Kaj si pa tako mrzla?

MAMA:(ne takoj) Če me pa noben nima rad.

JERCA: Eee ... Govoriš seveda o tehle svojih?

MAMA:O kom pa? Zate sem ziher. ... Ah, pa tud nisem.

JERCA: (jo malce študira, se posmehne) Da ni to spet ena od tvojih diplomatskih. Kar pozabi. Jaz bi te najrajš zagiftala.

Mama naredi z ustmi narejeno prezirljivo grimaso, češ, saj sem točno to pričakovala.
In Jerca pade na to, se pa vseeno za vsak primer zavaruje z nasmeškom.

JERCA: Sori, saj veš, da te imam rada.

MAMA: (skoraj z užitkom) Oziroma tako je. Jaz bi spet rada imela koga rada.

JERCA: In našla si mene, ki res ne vem, zakaj bi me mela rada. Težka bo. Samo obožujem te. Če ti zadošča. Ti si vse tisto, kar jaz nisem. Ampak se ne napihni spet takoj. Ti si tudi vse tisto, kar jaz nočem bit.

MAMA: Nočeš, ne? Pa ja. ... (se skoraj posmehne) V redu, menda pa vsaj to verjameš, da sem imela Milca pa vseeno rada, m?

JERCA: (nezaupljivo) Recimo.

MAMA: In ne misli, da si bila nezaželen otrok. Tud če se tebi ... A se ti je kdaj zdelo, da si?

JERCA: (nezaupljivo) Nezaželena? Ne. To ne.

MAMA: (iskreno) No, hvala. In menda se tud zavedaš, da ena ženska ne more imet otroka s kom, ki ga ne mara.

JERCA: (ostaja na preži) Ja, in kaj hočeš s tem?

MAMA: (malce nejevoljno) Hm. (spet zbrano in prizadeto) Mislim na to razliko med Milcem in mano. Ker ti bi lahko rekla, u, takšna ornk bejba – kot se

reče danes, ne? – iz kakšne neki računice je šla ena taka živet z enim tako mičkenim pa tako neprivlačnim. Ker, če po pravici povem, lih tko je zgledalo. Tukaj ne more bit nekaj v redu. Pa je blo, Jerca. Z moje strani ... Ja, kaj pa ti misliš?, a da sem jaz bla zmeraj tako ... Ne, bla sem, saj v tem je vic. A kdo je pa mene maral?, mislim, maral zaradi mene?, mislim mene kot... Al so se me bali, fantje, mislim, al so me pa hotli ... (ponazori z rokami nateg) ... a veš. Milc pa ... (se ganjeno odkašlja) ... Milc pa ... on pa tako nepokvarjeno bitje!

JERCA: prosim te, matka, spet moram to poslušat. Da ni imel smisla za seks pa to.

MAMA: Ja, naiven je bil, v redu, no, ampak, saj pravim, za mene odkritje! Čist samo mene kot mene, not, je imel rad! Ja pa kdo ne bi padel na rit ob čem takem! Ker kaj ti misliš, da sem jaz njega osvajala? On me je! Tud iz tega razloga me je morda osvajal tako korajžno, ker sploh ni opazil, kako fajn pička sem, ampak pustmo, in tud zgledal ni nikakor, ampak ob taki ljubezni pa jaz nisem mogla bit ravnodušna, to pa sigurno ne!

JERCA: Dobro, pa o čem ti to meni melješ. Pa vidiš, da... (pokaže na računalnik)

MAMA: Čak, ne me zdaj ... In kako ne bi navsezadnje mogla tudi jaz njega met, mislim, rada? Da se pa jaz ne bi sčasoma zaved(e)la, kako je dejansko ... nevaren ... s tisto svojo neambicioznostjo, ker kaj, kemik v laboratoriju, kaj pa je to, pa s svojim jahanjem na družinici, pa kar dišal je na mizerijo, to pa tud ne bi šlo z mano skup. No, potem si pa še ti pršla na svet pa rasla ... Ja, pa ... A a ni blo prav, Jerca?, da sem šla za svojimi ljubeznimi, ki sem jih pa vseeno našla, pa za svojimi nagoni, saj veš, ko hočeš res uživat ... mislim ...? Ja madona. ... Ampak danes ... Jerca, pejva kam na kosilo.

JERCA: (osupla) Na ko – si – lo ...!

MAMA: Pust tle tole. Cenim, obrajtam, vem, ti si dragocenost v enem smislu, ne moreš pa tako ždet! Če nisem mogla Milca pripraviti do tega, da ne bi zajemal z žličko, kar se mu ponuja, ampak da bi zgrabu s šeflo, ne?, bom pa tebe. Oblec se pa greva. (vstane)

JERCA: Ne grem nikamor, na kosilo pa sploh ne.

MAMA: (jo objema) Pa pejva po štacunah. Kdaj sem ti kaj nazadnje kupila? Pa če tud sem, je že zdavnaj iz mode. Ti, tako duhovita pa ostra punca, taka, da ti vsaj v tem pogledu ni noben niti do kolen, pa zmeraj sama v tem kurenku. To je eno blazno siromašenje same sebe. Pejd, greva vn, no.

Jerca strmi vanjo in golta gnev. Mama jo skuša poljubiti. Jerca se iztrga.

JERCA: Ob enajstih?! Pa ob tolikšnem delu! Pa nove cunje pomerjat ob tem vampu! Pa s tabo, ki zgladaš ko Grace Kelly!

MAMA: Veš kaj Jera, sam mal več ponosa nase, pa bo. Pejva do mojga majstra na masažo. Direkt če ma kero na ponku, jo bova vrgla dol, pa boš ti pršla na vrsto.

JERCA: (popolnoma zgrožena) Na ma-sa-žo ... ?!

MAMA: Al pa tud ne. Po želji. Ampak Jerca, ti moraš zaživet. Ja madona, če nisem jaz tebi zmožna res pomagat enkrat z vsemi mojimi sredstvi!... Da je pa ravno moja hčerka tako zanemarjena v fizičnem smislu, to pa

priznaj, da ni najboljša reklama za mojo firmo.

Medtem se je oglasil Jercin telefon. Jerca je zdivjala tja in dvignila slušalko. Mama gre k omari in gleda noter.

JERCA: Živ!... --- A ti bi že zdaj ... --- Kje pa si? --- Ja čak, Tilen, zdaj imam pa ravno obisk ... --- Ja, a ti nisem rekla, da ob dveh? --- Ne, saj je vse v redu, ampak popoldne bom pa res imela časa. --- Ne, mama je. Mami ne morem ... --- Ja, čao! (izklopi, odloži) Pička, če pa to ni že nasilje.

MAMA: (kroti radovednost) Kaj pa je to zaen? Ta Tilen?

JERCA: U, si vlekla na ušesa.

MAMA: (se popolnoma razvname) Čak, a potem ti maš koga? Ja to pa je novica!

JERCA: Drek, novica. Kaj pa to tebe rabi zanimat.

MAMA: Mene?, da to - ne - bi za-ni-ma-lo? ... Ja prમેjduš, ti pa poznaš mojo psiho, ja.

JERCA: Nehaj. Sploh ga ne maram in nočem videt. Ni moj tip.

MAMA: (prezirljivo) Ni tvoj tip ... Hčerka, čestitam. Tako je treba. Izbirat! Ni vsak drek dober zate! ... Kaj je pa narobe z dotičnim?

JERCA: To, da bi bila vidva idealen par. Zdaj si pa lahko misliš. Mama, spokaj,

ker moram delat. (tipka, tolče kar tako)

MAMA: (sede nazaj, začudena, frapirana, itd) Oooh, zdaj se pa jaz ne premaknem! Pod nobenim pogojem!

JERCA: Betka!

MAMA: Ne grem, dokler mi ne poveš, v čem je stvar. Boš ti spričo mene zavračala sijajne partije, jaz pa naj ne bi...

JERCA: Sijajne?! Veš ti, da je tip popoln blefer, buržujski, en kreten, ki mu gre po glavi sam dнар pa kariera pa bogataške uživancije pa bogve kakšne neveste se mu ponujajo! Pa iz Francije pride, in on bi rad mene! Če je to normalno, čemu se potem sploh še lahko čudimo na tem svetu!

MAMA: Bože, bože! Iz Francije! In ti se mu izmikaš! Iz Pariza?

JERCA: Ne, iz Nice. Kar je pa sploh de best, ne? Azuuurna obaaala, hej! Pa tebi najljubša rodovina pa druge take nobel zgube. U, lih zate bi bil. Ja jebenti, škoda v bistvu, da mu nisem rekla, naj pride, takoj!

MAMA: (vsa napeta) Kje si ga pa ulovila?

JERCA: Zadnjič, na otvoritvi ene razstave. Ulovila ja, ta je spet ena čisto tvoja. Zmeraj, ko grem kam ven, se mi zgodi kaj zoprnega. Al se mi prihefta kaka od teh nunic, kot jaz rečem novinarkam, ker ta tko gledajo ko Marijo, čeprav niso prebrale nič in tud nič ne zastopijo, al mam pa kakega literarnega teoretika na grbi, ki se pa lih z mano noče menit o literaturi, ampak se hoče nalašč o čem takem, kar misli, da je pač moj nivo, anede.

MAMA: Dej nehi. No?

JERCA: Ja nič, potem je pa naenkrat stopil en k meni, ki sem mislila, da je najmanj direkt iz Olimpa, jebenti, en tako uglajen človek pa tako oblečen, da sploh ni pasal not in so ga vsi gledali ko čudo in se mi liže tam s takimi hofiranji, mater, da sem čist zakuhala pa se ušvicala, pa že tako sem strašilo, saj veš. In še celo tolk je bil vztrajen, da je hotel it z mano, ko sem rekla, da grem domov.

MAMA: In? Si pristala?

JERCA: Pišuka, saj se ga ni dalo znebit. Tukaj pa fotr.

MAMA: O ti nesreča.

JERCA: Ja pa hvala bogu, da je bil tukaj! A ti ne zastopiš, da to ne gre skup?! Jaz in tak en belosvetski dendi. (ga skuša oponašati) Ja, je on nekoč hotel bit umetnik, ampak ni šlo. Zato pa on ceni te, ki jim rata, bla bla bla. Vem, no, da je to ena travma, huda, če ti ne rata, ampak kaj ma on z mano ... Oziroma prav to! Uničil bi me rad! Ker ne more prenest, da on pa tak, tako fajn pa vse, da njemu pa ni šlo, a razumeš? Eni taki grdobi pa, kot sem jaz, meni je pa...

MAMA: A dej mer, no, uniču bi te rad. Kako to misliš?

JERCA: Kako, kako. Kot da ne veš, kako to gre. Otročka ti naštimajo, pa gospodinjo naredijo iz tebe!

MAMA: (plemenitaško odmahne z roko tjavendan) Pišgavrit pol. Za firtah pa tud jaz nisem. ... Ampak čak mal, a je sam tko reku?

JERCA: Kje pa! Zavija to v take fraze kot recimo: o, kako lepo, da sem taka, tako

prirodna, obenem pa niti z mezincem ne migne, da bi se znebil svoje spegланosti. Ne, pa saj je genij, ampak en tak totalen, ki se niti pripognit več noče, a razumeš ... (se zastrmi v mater) Madona, res ga bom poklicala. Komaj čaka, da pride sem, ti pa tud nimaš kaj počet.

MAMA: Daj no mir. A sem ti rekla, da sem sita mladine.

JERCA: Kakšne mladine. Štirideset jih ima, tu nekje.

MAMA: Jera. Resno ti rečem. Ne fantaziraj. Oprimi se vsakega, ki se ponuja, in se mej dobro vsaj kakšen dan. Če se pa bojiš, da bi te kdo kot dobro pisateljico spremenu v gospodinjo, ja, boš mu pa ja dala nogo! ... Mislím, veš kaj, Jerca, če se pa tako bojiš propada, pol si pa že na pu fertik.

JERCA: Ja, ko ga pa ti nisi vidla. On je pokvarjen! On je tak, da ti njemu ne moreš... Ti bi ... Pokličem ga. (in hoče dvigniti slušalko)

MAMA: (že naveličana) Daj no mir. Bom jaz tebe reševala iz krempļjev človeka, ki si ga opisala kot perfektnega. Kot da jaz nimam svojih problemov. Rajš poklič Milca.

JERCA: (šokirana) Fotra? Kaj boš z njim?

MAMA: A ti nisem rekla?

JERCA: Zajebavaš se. To ne more bit res.

MAMA: Res je.

JERCA: Po več ko dvajsetih letih! Te ni sram?

MAMA: Je. Zato ga pa ti pokličī. Mal potipaj.

JERCA: ... Bom mu enkrat rekla. Bejž zdaj, res imam...

MAMA: Ne, takoj ga pokličī. Popolnoma jasno mi je postalo, da je Milc edini človek, s katerim bi res morala živet. Pokličī ga. Čist tiho bom.

JERCA: Včeraj ti ni še nič pomenil, danes je pa tvoj glavni cilj stari Milc. Razmisli še enkrat, matka. Zdaj pa prosim, res moram delat. Madona, tole mi stoji napol napisano, jaz se pa ... (ji nastavi plašč) Slišiva se jutri, m?

MAMA: Drek jutri. Vem jaz dobro, kakšne pameti sem lahko jutri. Premislila si bom in vse bo šlo po vodi. Hočem se danes, takoj, magari zafrknit in potem vztrajat z njim do konca dni, kot v pravljici. Čas je, da plačam. Pokličī ga. Vsaka poštena hčerka bi si prav želela, da starši spet pridejo skup.

JERCA: Ne bom. A maš sploh pojma, kako danes zgleda? Čist se mu je odpililo.

MAMA: Kako misliš, odpililo?

JERCA: Z biciklom se vozi na Horjul. Štarta zjutraj ob petih. On je asket. On je samec, ki ima svoje navade. Hodi v pajkicah in na glavi ima čelado.

MAMA: Si pa žleht. Samo še luknje v zoknih omeni. Upiraš se eni moji najbolj normalni želji. No, zakaj?

JERCA: K-ker bom ... Ker ne vem ... Ker bom, jasno, spet jaz trpela posledice, ker bo fotr hodil k meni jokati na tabo, pa boš ti spet hodila k meni jokati ... In ne samo, da ima čelado! On misli, ker se prehranjuje nekalorično,

samo na žrtje!, non-stop! Bi ti pristala na makrobiotično? Pa na to, da ga gledaš, tako čez mizo, kako žveči?

MAMA: Ti imaš pa res namen, da bi se mi vse zagravžalo. ... Ampak to si rihta sam, ne, tistole košto?

JERCA: Valjda sam, kako pa?

MAMA: Pokliči ga.

JERCA: Ne bom. Ker bo vse en sam nesporazum. In kaj ti misliš, če ga seks prej ni zanimal, zdaj ga bo pa, ne?

MAMA: Ah, prosim te. Seks. Pa a ne vidiš, da me je čist minilo? Ja mejdun, da ti se prav čudim, kako moraš bit tako kruta.

JERCA: Ma bejž. Sami otroci vsi skup. Pomiri se. Če nimaš ti kaj počet, jaz imam. Beeet-kaaa! (ji spet nastavi plašč)

MAMA: Nimam - kaj - počet! Se pravi, zdaj ne bi smela o ničemer več razmišljat, ampak samo še o Žalah?! Take spremembe pa res ne rabim. Milca mi zrihtaj. Prej ne grem.

JERCA: Veš kaj. Pa poglej se, ti si ko Marlene Dietrich. Ne moreš končat na en klasičen način.

MAMA: Drek. Marlene Dietrich je umrla sama ko pes. Zrihtaj mi Milca pa ti bom hvaležna.

JERCA: Zrihtaj si ga sama. ... Ah, še tega ti ne morem reč, da se sama zmeni z njim, ker je nesmisel. Brez veze je!

MAMA: To je pa res skrajno brez veze. Da bi ga pa sama klicala, mislim, ta ti je pa. S tem bi res negirala vse svoje principe.

JERCA: Kaj pa, če bo Milc rekel, da je brez veze?

MAMA: Ne bo, ker me je imel zmeraj rad. Če kaj vem, to vem.

JERCA: Sploh pa on niti nima več telefona, odjavil ga je. Čist se je izklopil.

MAMA: Blagor mu. To bom jaz enkrat naredila. To rabim. ... Čak, o čem se potem medve sploh pogovarjava. Zakaj nisi tega takoj povedala? A tud mobija nima?

JERCA: N-nima.

MAMA: Kako se pa vidva slišita?

JERCA: No, ma ga. Ampak samo za zvezo med nama, ne za to, da bom jaz ena kurirka... ljezes!

Jerca se močno prestraši, kajti nekdo je potrkal. Prestraši se tudi mama, ker se zave, da je brez lasulje. Brž jo pobere, jo otepe, i jo ovezne na glavo in se stegne po kavču kot prej. Jerca negotovo odpre vrata.

3. prizor

Vstopi Tilen. Tilen je tako visok, lep, tako vase zaverovan in tako izvrstno oblečen človek, da se Jercina živčnost še nadgradi z mučno zadrego, mamine nesreče in jeze pa je v hipu konec, čeprav, jasno, ne vstane. Opozarjam, da tudi Tilen zazna Betko kot lepo in slikovito osebo. Medsebojna privlačnost dveh članov visokega meščanstva je razumljiva, prosim pa za decentno medsebojno koketiranje. Ne gre toliko za to, da sta si všeč, ampak da Jerco dražita; Tilen, ker ga ni marala sprejeti, mama pa, ker je Jerca ni marala povezati z Milcem. Obenem morata paziti, da s tem Jerce preveč ne ponižata, ker že tako zgleda ko mokra miš med dvema plemenitima mačkama. Toda gledalec mora pričakovati, da med njima nekaj bo.

JERCA: (zgroženo-prestrašeno) Tilen ...

TILEN: Dober dan, e ... (stoji, gleda Betko) Prišel sem. Če imaš že obisk, sem rekel ... ne?...

JERCA: (ironično) Pa ja, normalno. ... No, to je moja mama. ... (mami) To je pa Tilen ... (Tilnu) Kako se že pišeš?

TILEN: (ne zapre vrat za sabo, počasi gre z iztegnjeno roko proti mami, ko gleda z nasmehom in govori njej) ... Mislim, zakaj ne bi še jaz delal zgage, če drugi lahko. Tilen Bermež.

Mama med rokovanjem s Tilnom ne vstane, se pa mladostno vzravna. Njeno občudovanje

Tilna mora biti odkrito; čeprav seveda, izkušena ženska je, srečala je ona že take tipe, popolnoma je torej niti Tilen ne more zmešati. Morda jo zanima predvsem kot uganka.

MAMA: Me veseli. Betka. In tako mi lahko tudi rečete.

TILEN: (se vrti, kam naj sede?) Em... br... hm.

JERCA: (pokaže fotelj) Ma ja, tja se rukni. Ni pa nujno.

Tilen se sproščeno in kot za celo večnost usede. Jerca se vrti okoli na distanci in grize nohte.

MAMA: Ker mama sem bolj švoh. Pridem k njej samo, ko jo rabim. Pa vi?

TILEN: Mmmm ... Jaz ... nasprotno. Pridem, ko me rabijo.

MAMA: (vesela, da se lahko šali, Jerci) Omarija, a maš pralni stroj za porihtat?

Tilen se nasmeje. Tako tudi Betka.

JERCA: Samo da je hec, ja.

MAMA: Nič hec, Jerca. Jaz na tvojem mestu bi se zamislila. Niti poštenih halj ne dajo na tej firmi svojim ljudem, potem pa hodijo taki okoli, v lastnih capah. In lahko si misliš potem, kako opravljajo delo, zanikrno in brez volje. (Tilnu) A je vsaj kakšna plača?

TILEN: (skrajno resno) Bolj švoh. Toliko da ne crknemo. Je pa največ odvisno od stranke. Že če kdo pokaže sočutje, tako kot vi, Betka, meni, ki sem skromen, to največ pomeni.

JERCA: Oh, a dovolita, da še jaz mal delam? Saj gre samo za literaturo, ampak vidva, ki sta tako tolerantna, najbrž ne bosta zamerila. Tukaj se počutim ko na Olimpu. (zbeži za računalnik)

MAMA: O, ti kar. (Tilnu) "Na Olimpu". Kot da midva sploh veva, kaj to je. Kako pa drugače kaj? Mislim, saj ne da bi mislila, da se vam kaj drugega zdi važnejše. Če človek nima posebnih talentov, kot jih jaz nimam, recimo, je pomembno samo, da ta čas nekako zabijemo, tolk da se nekaj dogaja, nede? S čim se pečate?

TILEN: M ... z barkami, gospa Betka.

MAMA: Oh ne, saj se lahko tikava. Gliha vkup štriha. Kakšnimi barkami, Tilen?

TILEN: Ma, tam ... Veste, kaj je barka. En takšn korit, ki mu je treba (nakaže tesanje) na eni strani narest špico.

MAMA: Trdo delaš, ja, takoj sem opazila. Tvoje roke so en sam žulj. Kaj pa misliš, da mam jaz od teh masaž pa nasvetov raznim debeluharcam, kako naj se shujša. To, da sem suha ko drat. Najrajši bi se zgrizla. Še dobro, da sem mam s čim.

JERCA: ljej, so eni zabavni.

MAMA: So, ja. Eni so pa res, za krepat. A boš ti rekel, Tilen, da si zabaven?

TILEN: (zgroženo) Jaz? Absolu... Ne, saj sem se včasih poskušal, sem pa tja, našalit, ampak ... (zmaje nad sabo)

MAMA: Ne, ne, kar zbogaj se s tem pa pokaži zrelost. Ne? Uvidiš, da nisi za nekaj, pa pustiš. Kaj boš, če si zabit ko truga.

TILEN: (se strinja in razžalosti) Ah ... da.

MAMA: No, Tilen, pardon, saj nisi! Dej no! Sem že vidla take slučaje. Zgleda totalen butl, pol pa neaenkrat ... (ploskne) ... zablesti, in ga vidiš, evo, on usmerja promet! Al je pa špiker na teve. Jaz ne bi metala puške v koruzo.

TILEN: C ... Špiker. Je pa že treba imet nekaj smisla pa okusa. Pa en nastop, kaj pa vem, pa glas ... Pa tudi nekaj izobrazbe je treba imet. Pa obnašat se mora znat ...

MAMA: Ja, moraš met prirojeno. Moraš met že naraven talent. Taki pa, kot sva midva ... Od vsega, kar nudi življenje, pobiram samo to kar lahko dam nase. Pa ta razna potikanja okoli, to je moj stil.

TILEN: Kaj, potovanja? To je beg pred sabo, pred resničnimi problemi, svojim bistvom!

MAMA: Ah, bistvom, ja. Česar ni, še vojska ne vzame. Edin apetit mam dober, na žalost, in ti povem, še to, kar mi paše, so same obupne stvari. Pošten človek tega ne bi jedel.

TILEN: Ja, pa kak šnops tud prav pride človeku, da se zatolče.

Zasmejeta se, stegneta roke drug proti drugemu in se bratsko počita po dlaneh. Jerca

jo ju namrščeno gleda.

JERCA: Bajdevej, a ne vi šla vidva res kaj pojest.

MAMA: (sprva iznenadena, toda poprime) Ja točno! To pa je ideja! (Tilnu) A bi šel?!!

TILEN: E ... Šel bi, ampak ... (namigne na Jerco)

MAMA: Kaj ona. Niti porajtala ne bo.

JERCA: (Tilnu) Ne, oprost, ampak res rabim še eno uro, recimo, dve. Mislim, če ti ni težko ...

TILEN: (brez navdušenja) Sploh ne.

MAMA: Perfektno. Torej greva. (pograbi plašč in torbo) Daj no, zmigaj se že enkrat! Kva s' se tle ulegu! Saj viš, da tle ne dajo ne pit ne žrt ne neč.

Tilen se nasmeje in hoče vstati. Mama odvrže plašč.

MAMA: Sori, moram še za moment, če dovolita... (odide s torbo v kopalnico)

Jerca na svojem koncu, za računalnikom, nemirna. Tilen, ki se je zavalil nazaj, mirno čaka.

JERCA: Oprosti, saj mi je res nerodno. Sem prasica, vem, ampak tole moram končat, žal.

TILEN: V redu. Ni problema.

JERCA: Ker, veš, mislim, urednik mi je naročil, da moram do dveh poslat še zadnjo pravljico ...

TILEN: Mhm, si povedala.

JERCA: Mislim, res sem vesela, da si prišel, je pa tako, da jaz ... Koliko časa pa nameravaš ostat tukaj? Nisi prišel menda samo zaradi mene?

TILEN: Letalo imam ob petih.

JERCA: Čak, zdaj sem pa jaz res pod pritiskom. Kar sam si določil ... Pardon, ne, saj sva bila v načelu zmenjena, oziroma ti si rekel, da boš enkrat ta teden spet v Ljubljani ... Ne, ampak do dveh bom pa to sigurno končala ... Pa ni ti menda tolik do moje družbe. Saj z mamó ti bo lepše. Ona je pa res interesantna ...

Mama pride iz kopalnice, sveže našminkana, ju malce radovedno pogleda, ker sta tako vsaksebi, in gre k plašču.

MAMA: Konc idile. Pejva, Tilen.

Tilen vstane, pobere plašč in ga podrži. Betka se obleče brez zahvale. Jerca medtem na

listek nekaj načečka. Nato stopi z listkom k mami.

JERCA: Na, tukaj imaš njegovo številko.

MAMA: (stvar ji očitno ni všeč) Od koga?

JERCA: Od fotra. Saj si prej tolik prosila, naj ti jo dam.

MAMA: (zafrkljivo) Jeeezes, a mi jo le daš?! Veš kako sem ti hvaleeežnaaa!

JERCA: Nehaj. Bejžta že enkrat. (Tilnu) Mislím, pardon ...

Toda Tilen gre mirno k vratom, mama stlači papir v žep, stopi k Jerci, jo z eno roko objame in pritakne glavo k njenemu ušesu.

MAMA: (zašepeta) Joj, kako čeden dečko. Kar boj se, ja. (poljubi zrak ob Jercinem licu) Mue!

Nato gre k Tilnu, ki čaka. Tilen stegne roko proti Jerci in parkrat stisne dlan, tako kot otroci naredijo pa-pa. Mama odpre vrata, spusti Tilna ven in se obrne k Jerci z igrano radostnim nasmehom.

MAMA: No, pa živjo.

Odideta.

4. prizor.

Jerca vsa živčna zapre vrata za njima, nato pa sede k računalniku in se zamisli. Boža si vroča lica, potem pa podivja, se zapodi po sobi, pobere pepelnik z maminim čikom in ga opere.

JERCA: Pička, sem idiotka! Pa kaj sem res tak kreten!

Vrže se s kolena na fotelj, v katerem je sedel Tilen, in objame naslon.

JERCA: Sori, Tilen, ampak ti nisi zame. To ne more bit res. Pa kaj bi ti z mano. To ni način, to ne gre. Pa saj ti je prav, ne? Poglej ti mojo matko, kako je zdaj srečna, ni res?

Zapodi se k računalniku, skuša delat, ampak je preveč vznemirjena. Natakne si kapo, renči, jo premika po glavi, nato pa jo vrže po tleh. Nato pograbi slušalko telefona in odtipka številke. Čaka in nestrpno copota.

JERCA: Milc, Milc, Milc ... No? ... No? ... (nato glasno in grobo) --- Dobro, pa kje si, kdaj že si rekel, da boš tukaj. --- Ne pa, saj v redu, da te ni bilo, ker ..., ampak zdaj bi se pa lahko že narisal, ne bi?!

Odloži in skuša delat, pa ne gre. Besno vstane in se spravi na telovadni bicikel. Žene ko zmešana, bulji predse, potem pa zastane in razmišlja.

JERCA: O - ma - do - na!

Skoči dol, si nadene kapo, sede k računalniku in se loti dela. Med tipkanjem izgovarja tekst.

Tedaj sem spoznala, kdo leži v postelji. O ti volk vražji, sem pomislila, pa ne da si me tako želiš! ... Najrajši bi se mu vrgla v naročje. Toda bilo me je strah, da bi babica, ki je šla najbrž k sosedu Štefki po kavo, nenadoma prišla domov. Gotovo bi se zgrozila in utegnila bi celo spremeniti oporoko...

„Ti si tisti policaj!“ sem rekla. „In vem, kaj bi rad. Pa ne, saj bi tudi jaz rada, ampak potrebujem dokaz, da misliš resno z mano.“

Policaj je vstal iz postelje, lep in nag, in odprl omaro. V njej sem zagledala babico. Ležala je na podu omare. Mrtva. Verjetno zadavljena. Vzelo mi je sapo. Ljubi bog! Planila sem k fantu, ga objela, on pa mene, in predala sva se najbolj pokvarjenim strastem.

Jerca je gotova, nasloni se, tedaj pa se vrata hrupno odprejo in skupaj s svojim gorskim kolesom vstopi Milc, Jercin oče.

5. prizor

JERCA: Jezes! ... Milc! ... A si že tle?

Milc je oblečen, kot se za rekreativca take sorte spodobi. Oziroma tako je: Milc zgleda kot klovn. Na glavi ima čelado in podvodna očala, zgoraj je oblečen v nadvse široko in barvito vetrovko, spodaj pa v pajkice in na nogah ima kolesarske čevlje brez pet. Ne glede na zunanost je Milc enako asekualen, živčen in nesamozavesten kot hčerka. Oba govorita naglo, delata nagle gibe in malokdaj se direktno spogledata. Domača sta si, navajena drug drugega, nič spoštljiva drug do drugega.

MILC: (sopiha; išče kraj, kamor bi postavil bicikel) A zdaj je pa to narobe.

JERCA: (vs čas zre v ekran, popravlja tekst) Ma ni. Strela, zakaj si pa kolo gor privlekel?

MILC: Bi rada, da mi ga ukradejo? Veš, kolk stane?

JERCA: Dobro, samo da si prišel. ... Ampak rabil si pa ornk dost časa.

MILC: Ja? (nekam postavi bicikel, sname očala in čelado) Oprostite, a smo v diktaturi? A nisi mal nervozna? Sploh pa, a nisi maloprej rekla, da je še boljš, da nisem prišel?

JERCA: Ne, pa... Ne, zdaj je že v redu. Končala sem, samo še popravim par stvari.

MILC: Kaj pa pišeš?

Ampak ga to dejansko ne zanima. Sname čelado in očala, nekaj išče, stika okoli. Jerca tipka, ne spremlja tega početja.

MILC: Ti, a nimaš več nobenih copat pri hiši?

JERCA: ... Kaj iščeš?

MILC: (med stikanjem) Copate, kot rečeno.

JERCA: Ne, pa ne rabiš se sezuvat, kaj ti je.

MILC: Ja, pa ne morem hodit v tem.

JERCA: (ga za hip pogleda v noge) Aja. Tam so, v kopalnici.

MILC: (zgine v kopalnico, OFF) Ti, a veš, kje sem bil?...

JERCA: (ni dobro slišala) Kaj pišem? Saj sem ti zadnjič povedala. Tiste pravljice. Ravno končujem še zadnjo. Mater, mi je ratala.

Milc pride iz kopalnice z ogromnimi puhastimi copati na nogah in gre k Jerci. Noben od njiju ne opazi, da je zdaj še bolj grotesken. Iz torbice na pasu potegne nezavito zgoščenko in jo položi pred Jerco.

MILC: Na. (in odide k hladilniku)

JERCA: A? (vzame CD v roke) Kaj? Ah ne mi rečt! liii – Satie! Pa ti si res ...!

MILC: Saj ti lahko delaš, jaz bi pa medtem...? (kuka v hladilnik in v omarice) A si ti morda že jedla? Veš kaj, lačen sem. Bil sem na ...

JERCA: (odloži zgoščenko) Ja ti si zlat, Milc! Ampak ne zamerit, ne bom je dala zdaj gor, ker mam še... (in popravlja tekst)

MILC: (v hladilnik) Ne, ne, ne, ni treba, kaj boš... Ne, ravno prav v bistvu. A si slišala, kaj sem rekel?

JERCA: Kaj? A te je poklicala?

MILC: Kdo?

JERCA: (se ugrizne) Ah, ne, pardon, čisto sem pomešala. Prej sem enemu ...
No, kot rečeno, samo še malo, pa bo. (vneto popravlja)

MILC: Ja, ja, ni problem. Te sploh ne bom ... Edino kosilo, sem mislil ...
če bi bla za to.

JERCA: ... Kaj? Umarija, dan za žrtje... Ne, ne, naredi. Ti si najbrž lačen.
Kje si bil, si rekel? (in dela)

MILC: (med prekopavanjem hladilnika) No, saj to sem ti mislil povedat. Ja,
najprej do Horjula ... in to čez Podutik, a veš, ampak potem ne čez
Dobrovo, a razumeš, ne tako, ampak desno, do Dvora, potem pa čez
hrib, a veš, in prideš na horjulsko cesto pri Zaklancu. Se pravi, že ta hrib,
že to je en ornk napor, izjemno ... kako bi rekel temu ... primeren, ki
prija, ki zagreje, ne?, no, potem pa v Horjul in od Horjula gor na
Samotorco ... A poslušáš?

JERCA: (ne posluša, dela) Ja. U, super.

MILC: No, potem pa, saj veš, še pred vasjo greš po makadamu - mislim,
tam je pa še bolj strmo - na Kozjek, oziroma do tiste kapelice, potem se
pa spustiš v Grdo dolino, ki je v bistvu lepa, ne?, in potem zaaad, a veš,
od zadnje strani prideš na Koreno. Se pravi, ne kot ... (stika)

JERCA: (dela) Fajn.

MILC: ... ne kot kak turist, po asfaltu, ampak po stezah! Ti! Takole!
Viga-vaga! ... In jasno, potem še nazaj v Ljubljano. Ene špagete,
recimo. M?

JERCA: (dela) ... M? Ja, spohaj nekaj, ja. Jaz sam tolk še, da popravim ...

MILC: (vzame resno, se obrne) Ne, pohanja pa, če ti po pravici povem...
Ne vem, kako ti moreš, ampak jaz česa takega sploh več ... Vse mi je
že težko. Ne prenesem več pa konc. Saj veš, mislim, leta. Starost.

JERCA: (ga ne pogleda) Kaj? Aja, starost! Marička, če greš v take hribe...
Predstavljaljaj si mene, recimo. Je ti težko, ja.

MILC: (prižge grelno ploščo in postavi gor lonec z vodo) Ne, v želodcu mi je.
No, pa ne gre samo za želodec. Saj veš. To...

JERCA: (ga ne pogleda, dela) Aja. V tem primeru pa ... Mislim, pusti me.
Naredi, kar hočeš. Sori, saj se ti bom pol pridružila, ampak zdaj je frka.
Zaradi mene lahko narediš ... (in pozabi)

MILC: (čaka tako dolgo, da je to že nasilno) Ti kar povej.

JERCA: (se ove) A? Pa puuuuusti me. (topota) Puhuhusti me!

MILC: Ja prav. (se obrne in stika, govori zase) Sam ne mi pol "nje-nje-nje" ...
Ja pa poglej ... Kaj ti ljudje sploh jejo, kakšna je ta prehrana? Cenim
sicer literaturo, naporna je, ima pa ta minus, da zahteva premalo kalorij.
Ampak to, kar vidim tukaj, je čisti Dachau ... Od kdaj pa ti
hujšaš?

JERCA: Hu ...?, hujšam? ... .. Ampak sleci si no vetrovko, si pa smešen!
(in dela naprej)

MILC: (rahlo užaljen) Jaz smešen ... Veš kaj, Jetrca, in to zdaj, ko se trudim za skupni blagor, ti meni ... In to si že drugič rekla, če se ne motim. Smešen! Bom jaz že ... (živčno sleče vetrovko in jo vrže na kavč, stika naprej in spet govori zase) ... slekel to smešno vetrovko, samo da jaz prej ... tukaj najdem nekaj za pod ... Ja, vetrovka, madona, in to mi je zdaj problem. To pa, da mi bo ona tlele crklina od podhranjenosti, to je pa bagatela, ne?

Milc je zdaj v strahotno razvlečenem in strganem puloverju. V njem je doma praktično že stoletja. Milc je nemaren tudi med delom. Ne pospravlja za sabo, si s hrbtno stranjo dlani briše nos, vse to pa da slutiti, kakšen je šele doma. Je pa gibčen. Počepne in vstane ko čigra.

JERCA: (ne takoj, tipka) A podhranjenosti? Milc. Pa, a ti vidiš tole špeharno tlele okol, tele šlavhe? Pa ne govori mi Jetrca, ker bom čist popizdla.

MILC: (stika) Kakšno špe ... Prosim te, pa ne moreš o svoji oblosti takole, ko si pa ravno ... Aja, trenutno ni v modi. Hehe. No, pa ... Se pravi, tukaj maš sir pa jajca ... Bi karbonaro, recimo?

JERCA: ... Kaj? Karbo...? Ja, če špeh odrežeš od mene. Tam je konzerva tune.

MILC: Kje? (najde) Aha. Tuna, pa res. Naredim s čebulo pa sku ... Skute pa ni. A, je! Bravo. A potem si za to? ... (jo gleda in čaka) Jeee-raaa!

JERCA: ... M?

MILC: Tuna s skuto pa čebulo in olivnim oljem!

JERCA: Tuna s skuto, ja. ... Čak, kako gre pa to skup?

MILC: Nisi še probala? llllll ...! Ti sploh ne veš, kaj je dobro!

Požvižgava nekaj naglega in obenem dela. Medtem ko se voda v loncu kuha, Milc odpre konzervo in strese vsebino v skodelo. Doda skuto in nato seklja čebulo. Ker ga pečejo oči, jih zapre, si jih mane, se kremži in stopa okoli. Ker ne vidi, se v kaj zaplete, kaj podre in tisto z veliko neroze postavi nazaj. Nato v skodelo doda čebulo in seklja česen. Doda česen in precej olivnega olja, posoli in zmeša. V kipečo vodo strese šop pagetov, jih pomeša in pusti. Čez dve minuti, potem ko je med silnim ropotom našel krožnike in jedilni pribor, špagete ocedi in razdeli na dva krožnika, ki ju odnese na mizico. Nato na špagete nameče narejeno zmes. Celoten prizor mora biti slika obojestranske marljivosti. Občasno kdo od njiju kaj reče - hm, pa ja, pa res, to-to-to! , čak, hm, zdaj pa čebulca, no fajn, ipd. Proti koncu dela obeh imamo naslednji pogovor:

MILC: Ti, Jeruha, tole bo kmalu fertik. Pripravi se na štart.

JERCA: (ne takoj) Evo, saj jaz bom ... Ne, ampak sem pa dobra pisateljca.

MILC: Piska se reče po novem. V križanki si bla. Slovenska piska, Jerca.

JERCA: Kar naj se delajo norca. Jaz delam svoje. Pa neglede. Glavno, da je maksimalno intenzivno. Dam najboljše od sebe. Jaz sem debest.
Čak mal ... tukaj pa nekaj ne štima ... (prazmišlja, popravi) ... Ja, boljš!

MILC: (med delom) Ti, pa a nisi knjige že zadnjič zaključila?

JERCA: Ja, ampak nekaj je manjkalo. Si lahko predstavljaš pravljice brez Rdeče kapice? Ne moreš. Evo, še sprintam pa pošljem uredniku.

Jerca najprej zase skopira tekst na papir, nato ga po e-mailu odpošlje. Postopki naj zglejajo avtentični. Jerca nato zase bere sprintan tekst, Milc pa že sede in zgrabi svoje vilice.

MILC: No, dober tek. Saj ni po receptu, ker jaz sem dal še česna gor, ampak to je naraven antibiotik, zdravilo za vse, kot žajbelj, recimo. Salvia, so rekli Rimljani, zdravka. Plinij je rekel, da če ga imaš na vrtu ... (začne jesti, toda opozarjam: Milc ne golta, ampak vsak grižljaj žveči prav zoprno dolgo, s hitro frekvenco, tridesetkrat, ko miš) ... ne bo rimsko cesarstvo nikoli propadlo. Je pa očitno zmanjkalo žajblja in ... (si zbaše nov zalogaj v usta in spet dolgo žveči, čeprav je očitno, da bi najraje takoj pogoltnil)

JERCA: (med branjem) Za ... ra ... Hm. No, je kar je. Ne, pa saj je v redu. Bo šlo. Kar pa ne bo dobro, še zmeraj lahko popravim ob korekturah. A bi rad videl, kaj je nastalo? (gre k mizi in da list Milcu)

MILC: Ja, u, daj. ... Kaj, samo en list?

JERCA: (sede) Ti bi rad več? A veš, kaj je rekel Shakespeare? Konja dam za en dober stavek!

MILC: Ja, hehe. Bom ... potem. (odloži papir) Ti, ljudje jemljejo zdravila, ampak kaj, ko je pa recimo že za vse prepozno. Ej, dragi moji, prej je treba skrbet! Papcat samo zdravo hrano, pa ne bo nikol problema! Prej !!!,

hoho! Prej! In sploh, če veš, recimo, da na Kreti nimajo koronarnih težav, je rešitev ko na dlani.

JERCA: (spravi se jest, toda užaljena je, ker Milc ni bral, zato pikra) Imajo pa kake druge.

MILC: (žveči, jo pogleda, odpre usta, polna hrane, in reče:) Kakšne pa?

JERCA: (ga ne pogleda, nabada) Recimo kakšne osebne. Spolne.

Milco jo še dve sekundi pazljivo opazuje, nato naglo pogoltne se tudi on vrže na hrano. Pri naslednjih dveh zalogajih pozabi na žvečenje. Oba pri tem zreta v svoj krožnik in jesta tako naglo, kakor da skušata s to aktivnostjo odgnati zoprno zadevo. Toda ne.

JERCA: (ga ne pogleda) Mislim, kot sploh vsi.

Milc jo naglo pogleda in se še bolj skloni. Med ponovno dolgotrajnim žvečenjem premetava z vilicami hrano po krožniku ali pa potrkuje z njimi.

JERCA: (ga naglo pogleda) Razen nekaterih.

In nadaljuje. Ali se kaj pripravlja? Milc jo zamerljivo pomotri malo dlje, žveči, pogoltne in nabode špagete. Spet dvakrat kar kmalu pogoltne in si dovoli opazovati Jerco, ker ga ne gleda, ampak pridno papca, nakar naredi priliznjen nasmešek.

MILC: A? je dobro, ne? Boš priznala. Reci ena a.

JERCA: (v krožnik) Ena a.

MILC: (se nasloni, dela se vedrega) Ja, ni lepšega od lakote, Jerca, ne? Mislím, ko si človek zasluži. In ti si si, ne? Te kalorijice. Ne, pa saj jaz tud, če dovoliš. Glej, trošiš - konzumiraš, trošiš - konzumiraš, in vse je v ravnotežju. Nič viška ... mislim apna po žilah, odvečnih maščob, organizem dobiva same nujne stvari, srce laufa, in ko mu daš vetra, niti ne opazi ... oziroma opazi že, samo, ne čuti pa bremena. Dobiva, kar rabi in nič več.

Zastane, ker se je tudi Jerca vzravnala in ga gleda.

JERCA: Ti, Milc ... Kaj misliš, če bi se jaz preselila nazaj k tebi? ... To sem ti hotela namreč predlagat. Da bi ti spet skrbel zame, kaj praviš?

MILC: (z izginevajočim nasmeškom, premor) Ah, to pa ... Ja, razmisleka vredno, no. (se spet sklóni in nese v usta toliko, da jih ima polna in nezmožna govorjenja, med žvečenjem nemirno bulji v Jerco)

JERCA: Ah, razmisleka. Pa res, bi kozarec vina? (plane k hladilniku)

MILC: Kakšnega pa?

JERCA: Ne vem. Imam še od ... Toliko da nazdraviva, ker sem končala. Pa tud, če bi bil ti za to ... Ker kaj boš tam, zmeraj sam. Kakšne maš pa načrte za prihodnost?

- MILC: (zastane in zine, v ustih vidimo kašo) Kakšno prihodnost?
- JERCA: Mislim, ker en cilj moraš imet, ne? (se vrne s steklenico in kozarcema, živčno natoči obema) S temi tvojimi aktivnostmi. Zdravje že, ampak to je samo sredstvo za dolgo življenje. Ki ima nek cilj, ne?
- MILC: Ah, cilj, dej no. Evo, to je pa to gledanje. Pot! draga Jera. Ne cilj! Pot! Se pravi kvalitetno preživljeno življenje, ob mislih ... ob delu ... ob gibanju ... ob čutenju ... ob doživljanju ... ampak zdravem doživljanju, ne pa tako, da je človek bolan, pa doživlja samo svojo bolezen pa matra druge. Ja, nič, skratka, kaj hočem reč: lahko sem pravzaprav vesel že samo zato, ker sem živ in te včasih obiščem ... Ker te lahko tudi ne bi več, a razumeš. In enako bi ti lahko bila že zdavnaj brez mene. Pa nisi, evo. Sem še. In že samo to je prednost, če sploh sem, če sva, že samo to, da eksistirava. Vsak hip nas lahko zmanjka, ck, karkoli že se lahko, ne?, zgodi, in nazadnje spoznaš – ne?, če zrelo razmisliš – da je vsak hip potemtakem izredno dragocen. Pa tud če se nič ne dogaja. Imamo, ljudje namreč, to izjemno prednost ... Glej, že samo sekunda prihodnosti, ki si jo zamisliš ... A bom premaknil to nogo, recimo? (gleda svojo nogo in jo premakne, nakar zmagoslavno pogleda Jerco) Na, in sem jo! ... Pa to je vendar, če je človek že samo malo občutljiv ... pa to je čudež!, Jerca. Že to! In zdaj prihodnost v generalnem smislu, kar bi ti rada slišala od mene ... Ah!... Pa celo skupna!... Lepo te prosim, saj bi bilo naenkrat vsega preveč in od gozda ne bi več videli drevesa. Dvomim, da se temu potem lahko še reče doživljanje. Kot tisti, ki z avionom prevozijo ves svet v par dneh – kaj imajo od tega. Nič. Naenkrat bi bilo vsega preveč. A bi se dalo vse to doživljat na en temeljit način? Dvomim. In ti, ki si prav zdaj zaslovela, ne?, v tem letu, kar sva narazen – saj ti je koristilo. Ja, res, lahko ti še enkrat nazdravim... Na zdravje!

Ne da bi počakal na Jerco, hlastno in brez občutka spi. Jerca komaj skriva prezir.

Milc tega ne opazi. Ali pa opazi, vendar ga je strah vprašat, kaj jo matra. Vrže se na hrano.

JERCA: (potrto) Potem ti niti več ne misliš na naju dva.

MILC: (med žvečenjem gleda v krožnik) Kako misliš?

JERCA: Mislim na naju dva za naprej. Da bi bila še zmeraj vsak na svojem koncu?

MILC: Mislim, vsak na svojem koncu, čak mal, Jera. A sem jaz tebe odgnal? Še meni je bilo zoprno, ko ti je mama kupila tole ... Ja, in še vprašanje je, če ji nisi ti sama namignila, da rabiš en...

JERCA: Ne, veš kaj, Milc! Nič nisem namignila! Da bi pa jaz sama...

MILC: Dobro, nisi.

JERCA: Čeprav ne bom rekla, da mi ni prav prišlo. Ker potem sem ugotovila, da je v redu tako, ker doma ... Mislim, tukaj se je res dalo delat. ... A bilo ti je zoprno? Ja? ... Pet minut, šest?

MILC: Ne, pa čak ... Kaj, pet šest! Prosim te.

JERCA: No, vsekakor si se sprijaznil. Oziroma ustrezalo ti je.

MILC: Ustrezalo?! Veš kaj, Jerca! Ampak, a se ne vidiva? Pridem, te obiščem. Kaj pa ti? Si bila ti pri meni? Nobenkrat. Niti enkrat nisi prišla nazaj pogledat!

JERCA: Ja madona! Dela imam pa sigurno več ko ti. Odkar si šel v penzijo, se ne moreš... No ja, ampak v redu, sori. Bi pa zdaj prišla nazaj pa bi ostala, recimo.

MILC: (jo relativno dolgo opazuje) Ampak zakaj pa, kar naenkrat?

JERCA: Ker sva se odtujila. A ti nimaš tega občutka?

MILC: (malo razmišlja, odkima) Jaz pa res ... Saj, a ti nisem že povedal? ... Mislim, bil sem prepričan, da si tudi odkrila te možnosti? ... Ja vendar, a niso to (z roko nakaže na atelje) ene možnosti? Imaš pa ja mir pa ...

JERCA: Nimam ga več. ... Tilen je spet tukaj.

MILC: Kateri Tilen? ... Aja, tisti. In?

JERCA: (jezno) Kako in? A ne moreš enih stvari povezat? Motovili se okoli mene! A nisi tega niti zadnjič opazil? Resno misli!

MILC: (strmi) Misliš rečt... (in nabode...) ... da bi se priselil, ali kako?

JERCA: Čak mal. A ti ne zastopiš, kaj ti pripovedujem? A te ne zanima, kaj si pa jaz mislim? Oziroma, kaj bi ti naredil, če bi jaz pokazala zanimanje za njega? Mislim, to me zanima.

MILC: A za njega zanimanje ... Hm. A kaj bi jaz naredil?... (hoče nesti zalogaj v usta, vendar pogleda pričakujočo Jerco in ugotovi, da to ni pravi trenutek, odloži) Aja? Tako? Se pravi, da ti... Ampak jaz da bi se vtikal...? Ne, veš kaj! (hrabro zbaše zalogaj v usta in žveči) Pravzaprav, če bi rada očetovsko mnenje, hja, nič ...

JERCA: (ga ostro opazuje) Pa porkamadona, Milc, tebi je vseeno!

MILC: Ne, pa pozdravljam, okej.

JERCA: A celo?!

MILC: Al pa tud ne, no. Tvoja volja, pač. Da bi pa rekel, da mi je pa totalno všeč ta Tilen, to pa glih, no, ni.

Negotovo jo gleda, ker ne ve, kaj v bistvu bi rada od njega. Jerca ga gleda, nato obrne pogled prezirljivo proč. Milc to opazi, zato pohiti.

MILC: Ne, saj mi je. Ja, madona, ni napačen človek, mislim, no. Pa poglej, kako uspešen, mislim, je v svojem fohu. ... Sploh pa, kaj pa naj rečem, če sem ga videl samo enkrat Ti bi pa rada zdaj cel elaborat, ali kako? ... A ti si v dvomih ali kaj?

JERCA: (ga dolgo motri) Porkamadona, Milc, a bi bil lahko še večji osel.

Užaljena, se dvigne in gre k oknu, recimo. Strmi ven v pozi, ki govori: ah, pridi že za mano pa me objemi! Milc pa sedi in razmišlja, užaljen in obenem jezen, ker se mora ukvarjati z Jercinimi problemi. Nato odvrže vilice in se nasloni. Govori zadrženo.

MILC: Ja pa, evo, pa ti povem, kaj mislim. Sam ne mi pol tle mulo kuhat, če bom rekel kaj preveč. Je buržuj, no. In če se spomneš – pardon, navajam samo to, kar si sama rekla, prosim – sama si tako rekla: konservativec.

In kaj bi ... Ne vem. Jaz se strinjam. Vem pa tud, kako znajo bit situacije s tabo delikatne. Enkrat eno mnenje – kot mama – čez pet minut pa drugo, in na koncu mi boš celo očitala, v resnici sem pa jaz samo ponovil za tabo.

JERCA: No v redu, kaj pa res misliš? A torej ne misliš tako. Misliš celo, da je tip vseeno v redu?! ... Ja pa, a tebi res ni več mar zame, Milc? (obrne glavo) Ni, ne? Kje pa! Čist te je zlomilo. Niti vstat ne moreš!

Se obrne proč in si z dlanjo obriše domnevne solze. Milc okleva, nato vstane in se vrti, stresa z rokami.

MILC: Ja pa ... okej! Saj lahko tud vstanem, mislim, samo da bo ... Pa ja, kaj ne bi vstal! So pa to ja važne stvari, aneda, phu. Tuje odločitve, ne?, ti se pa grizi, ne?, Milc, oziroma spet naredi kakšno bedarijo. Ker, jasno, nikoli ni nič prav. Osel v vsakem primeru.

JERCA: (se obrne in da roko na prsi) A tuje odločitve? Ne tuje, ampak moje! ... Sicer pa, saj res ni nič takega. Z njim bom šla v Nico.

MILC: M? ... Kaj? ... V Nico? Za kolk časa?

JERCA: Za stalno.

MILC: (dolgo zija in jo preučuje) A to je pa... Mislim čak, to je pa druga pesem. Ne menda za stalno, čak mal, Jerca.

JERCA: (porogljivo) Neee ...! A si ti res končno popiiiizdu?! A če bi šla pa samo za en teden, to bi bilo pa v reeedu?! In tud ni važno s kom, najbrž!

Samo da pridem spet nazaj, pa da ti spet lahko prideš k meni žrt.

MILC: Ne, čak, Jerca. Žrt, to je pa ... A sam žrt? Mislim, kakšni izrazi!... Kako moreš... Pa saj sem tvoj oče in logično je, da je med nama še kaj razen ... A ti mene nič ne rabiš?

ERCA: (pride do pol poti) No koončnoooo! Zato ti pa tudi rečem, da bi bil že čas, da se vrnem! A kaj narediš, ko ti to rečem? Rineš me tam tistemu v naročje! Milc, pa a je v tebi sploh še kaj ljubezni do mene, porkamadona? Pa ti si ... od tebe je ostala samo še ogromna skrb zase pa za svojo rit pa kondicijo pa ... Ampak čemu to služi? A naj te še enkrat vprašam, m?, po ciljih, po smislu tega?

MILC: Ne, pa a ti nisem ... A ti pa misliš, da se nisi nič spremenila, al kako?

JERCA: (dolga zastoj, maksimalna osuplost) Jaz spre-me-nila?!

MILC: (se ustraši) Ne, na boljše, v mnogih pogledih. Že ko si sprejela ta atelje od mame, je bil to znak, da imaš ne samo cilje pa želje, ampak da si se res obvezala, da boš veliko naredila. In pokazalo se je ...

JERCA: Ja, in kaj jem v tem slabega? ... Če že omenjaš spremembe in to z enim očitkom?

MILC: Pa ne očitkom, samo ... samo to je, da so razlike. Mislim, celoten razvoj ... Ja nič. Šel je v razne smeri ... in odprla so se druga poglavja ... In pokazalo se je, da je dobro za oba, če se drživa vsak svojega okolja in da je vsak od naju na svojem ... A ni to za pozdravit, v bistvu? Pa ti tvoji uspehi, in ko si začutila samozavest pa eno...

JERCA: Drek samozavest. Traja pet minut pa mine. In kdo to pozdravlja? Pa menda ne ti?

MILC: Ja kdo pa? Jaz prvi, Jerca! Kako ne bo oče ponosen na svojo...

JERCA: Pišgavrit! "Oče"! Kakšne so zdaj to izmotancije!

MILC: (osupne, premolk) Viš, to je pa to. (sede v naslanjač)

JERCA: Kaj, to?

MILC: Ta grobost. ... Pa v redu, saj ne rečem. Zmeraj se z enim napredkom pojavijo tudi spremljevalni pojavi, akceptiram. A sem ti do zdaj kaj očital? Trpim, prenašam, ne nergam, dopuščam. Če me pa že vlečeš za jezik, ja, v tem primeru pa že moram...

JERCA: Kaj te vlečem za jezik, jebenti, če ti pa samo omenjam situacijo! A ti niti omenit ne bi smela? ... Ja jebenti, saj bi bilo najbrž res najboljše! Grem pa me ni! Kaj rinem v človeka, ki me ne mara!

MILC: (zelo osupel) Kdo te ne mara, Jerca?

JERCA: (spremeni taktiko, počepne ob fotelju, prime Milca za roko) Sori, ne, pa ... Saj to sem te mislila resno vprašat. Zato sem te klicala pa sem hotela, da prideš. Da mi poveš, če me maš sploh še kaj rad, Milc. To moram vedet. Če ti je še kaj do mene. Resno.

MILC: (opupan, išče rešitev, pogleduje Jerca in si s prosto roko drgne čelo) Pa ... Jetrca, prosim, zakaj ta patetika, mislim. Pa ja veš, da te imam

rad. A zato sem moral na vrat na nos...? A nisi to mogla vprašat po telefonu?

JERCA: Že, da bi to lahko vprašala. Ampak a bi ti meni lahko dal lupčka po telefonu?

Stegne vrat, zapre oči in nastavi ustnice. Milc mora v tem momentu z otrplo grozo izraziti tako svoje nelagodje kot tudi nelagodje gledalcev, ki so spoznali, da sta tadva živela v incestuoznem odnosu. Jasno, marsikomu od gledalcev bo stvar smešna in to je tudi moj namen, s to opombo, da morata igralca za dosego tega učinka uporabiti vsa tragiška sredstva, ampak razumno, do tiste meje, ko izraz še ne postane mučen.

MILC: (s krivim, izvijajočim se nasmeškom) Ja, to bi bilo pa res težko.

Bežno jo kljune na ustnice in se takoj vzravna. Zoprno mu je. Jerca ga sprašujoče in z očitkom pomotri, vstane, se mu spravi v naročje in se ga oklene.

JERCA: Ah, Milc, no. Ne kuhaj zamere. Ker jaz vem, da jo kuhaš. Mislim, ne, pa saj imaš prav. Imela sem tolik dela to leto, da res ... Ampak čas je bil koristno izrabljen. Mislim, glej, vsak po svoje sva veliko dosegla, vem pa, da bi bilo spet dobro ... Madona, čustveno življenje je pa ja tud važno! Tista me sili v lajf pa da naj grem ven ... Kam ven, če je pa...

MILC: Kdo to?

JERCA: Mama, tukaj je bila. Pa dobro, ni važno, saj veš, kako je površna. Kdaj je pa ona res imela koga rada. Mislim, res rada! Pojma nima. Ti pa, ne?,

midva oba veva, kaj je potrebno za eno pravo satisfakcijo. Midva še posebno, in če me imaš rad, ne bom šla nikamor, tukaj bom ostala. Ti si mi zmeraj pomagal pa mi dajal podporo, on mi ne bi, Tilen sigurno ne. Saj si videl, da je totalen ego. On bi me rad uničil, vem, ker vse je dosegel, vse ima, samo človek ni. In če on ni, tako si misli, zakaj bi bila to jaz. In ti povem, Milc, zdaj šele čutim, kako rabim s tik s tabo, ki si me zmeraj samo spodbujal. Res mi veliko pomeniš. Saj tudi jaz tebi veliko pomenim, ne? Še zmeraj, ne? ... Milc?

Spet nastavi ustnice. Še več, z roko ga prime za glavo in ga skuša privleči k sebi. Kar ji tudi uspe, toda Milc se na njeno strastno-obupano zagrizenje v njegova usta ne odziva.

MILC: Prosim te, Jerca. Nikarva tega obnavljat, to ni ...

JERCA: Ampak jaz te mam rada, Milc, še zmeraj. In če maš ti mene, kot praviš ...

MILC: Pa veš, da te imam, pa to je ja ... Saj zato. Ker enkrat pa ja moraš, saj nisi več otr..., mislim. A sem jaz mahnjen na otroke? Ampak tako sva bila nebogljena takrat pa nekako drug na drugega...

JERCA: Kaj nebogljena. Jaz ne. Pa ti tud, samo spomni se, kako...

MILC: (se iztrga, burno vstane in hodi okoli, otreša z rokami) Pa Jerca, prosim te, noben drug človek na svetu mi ne pomeni več od tebe, ampak jaz sem kratkomalo že v penziji. Staaar sem, to bi morala pa tud razumet!

JERCA: Ah daj no, star, Milc. Saj si zmeraj enako starejši od mene. Oziroma ne,

te razlike so se, saj lih to je, v bistvu zmanjšale, mislim, vsaj kar se tiče zrelosti. In če to ni v redu, potem...

MILC: Ne, Jerca, prosim. Meni je žal, kratkomalo. Ni bilo prav. Z moje strani sigurno ne. Jaz moram res sam preživeti ta čas, ki mi ostaja ... Saj ni, da bi jaz... Mislim, ko vidiš tole kolo pa ..., mislim, pa to, te stvari s hrano ... Ne gre za to, Jerca, res ne, da bi dolgo živel pa se imel lepo. Kaj lepo, a je to meni važno...? Ampak da vsaj ta leta, no, ki mi še ostanejo, da bi minila nekako brez ... Jerca, meni je žal za nazaj. Dovolj, da tako čutim.

JERCA: (ga motri) Krivda te daje. Milc, ne govori mi tega, da čutiš krivdo. Kaj pa moji občutki, porkamadona? Ti se boš, se pravi, zdaj popolnoma požvižgal na to, če jaz ne čutim nobene krivde? Jebenti, pa ti meni v bistvu pripoveduješ, da sem jaz en pokvarjen gnoj! Pa kako moreš?! A si popolnoma brez skrupulov?! Stokrat boljše bi bilo, če bi enostavno rekel, da si me sit!

MILC: (zgrožen, šibko) Jaz, sit?, Jerca, mislim, pa kako ...

JERCA: Sit! Sit! Vse bolj mi je jasno, da si že dolgo komaj čakal, da se spokam! Naveličal si se me kot en navaden mačo prasec!

MILC: (se močno zaprepade) Čak, Jerca! ... Prasec ... Pa evo, to! Saj ti me sploh ne spoštuješ več! Pa ta večni Milc vsa zadnja leta! Pa da ne govorim...! A me ti sploh še obravnavaš kot očeta? Saj me obravnavaš, kot da sem en drek!... Ampak dobro, pa saj je logično. A smem zahtevati kaj drugega? Mislim, če je tako, je tako. Samo ne govori mi, da se nisem pravilno odločil.

JERCA: ... Odločil? Za kaj?

MILC: Za ta izbris. A ti moram še enkrat povedat? Za to, da se čisto izklopim iz tega življenja, ki ni ... Tipično: sediš na ušesih, pa ne glede na to, kaj rečem.

JERCA: (žal ji je, recimo) ... Ah foter, no ...

MILC: Foter, ja. Evo.

JERCA: Ah no, pa oči. A sem se res spremenila? Pa če ti ne rečem več oči, a je to taka razlika? A ni prav, če se stvari tudi spreminjajo? Saj si sam rekel.

MILC: Kdaj to?

JERCA: Ah, kdaj že. V zvezi z mojo velikostjo, ko sva se enkrat menila, ko sem jaz rekla, da najbrž ne bom zrasla zelo pa postala ko Betka, da bom kot ti. Pa si rekel, da je pa ja važna moja osebna rast, ne? ... Da bi pa zdaj ta moja osebna rast oziroma odraslost tebi predstavljala problem?, tega pa skoraj ne morem verjet. Saj te jaz zanimam, ne? Jaz kot Jerca, ne kot otrok. Kaj pa, če je tebe samo strah mojega napredka? Kaj pa, če bi se ti s tem soočil? ... Pa ne zdaj zamerit, če ti to rečem. Vseeno te spoštujem. Že to, evo, ko se o tem meniva, pišuka, a so vsi tega zmožni? In tud te ne vlečem nazaj, kot praviš. Saj je lahko vse še boljše, čeprav drugače, mislim, mnogo bolj intimno pa zrelo pa odkrito... Vse si lahko rečeva. A ni to prednost? Kaj boš ti zdaj tam sam nekaj obžaloval pa si očital pa se smislil samemu sebi, če pa skupaj lahko ... Pa res, tole prodava, pa prodava še tvoje stanovanje ... liii, ti sploh ... A veš ti, kaj se za to lahko kupi kje zunaj Ljubljane, kakšna hiška v ... Recimo v Horjulu! In kaj bi ti lahko vse ... Oziroma oba bi lahko ...

MILC: Prosim te, Jerca. Ko se jaz samo ne bi spominjal, kako si ... Takole

(nakaže z rokami naglo plahutanje) si odfrfotala od mene proč pred enim letom. Komaj si dočkala. Zdaj je pa tebe samo strah tistega Tilna pa tega, da bi s kom napredovala pa drugače živela. Ali se pa ornk uprla, kakor hočeš. Vsekakor si ti moraš sama ene stvari razjasnit glede prihodnosti, jaz sem si glede svoje že. Prosim, ne me več... Pusti me v mojem zosu. Ti se ravnaj po zakonih tvojih let, jaz se bom pa po zakonih svojih let.

JERCA: (ga dolgo opazuje) A veš, da ti sploh ne verjamem. Kakšne so to vožnje z biciklom pa te razne bio-prehrane, če pa misliš, da si za odpis?

MILC: Nočem bit komu na grbi, to je vse. Sploh me pa pusti in se brigaj zase. Glej, da ne boš še česa zamudila. Že tako si veliko.

JERCA: Ti me imaš pa res rad.

MILC: Ja, kar bodi sarkastična. Ampak dovolim. Ti si moja hčerka. In dovoli še ti, da te imam rad samo kot oče, ker edino to me nekako pomirja. Nobenih drugih stvari si ne zaslužim. Niti najmanjša milost mi več...

JERCA: Saj nisem sarkastična. V vsem imaš prav. Pa jebenti, lahko je bilo tebi, ko te ni bilo strah Betke, takrat mislim, ko si jo osvajal. Mene je pa...

MILC: Strah? Kdo ti je to rekel, da me ni bilo ...

JERCA: Ona.

MILC: Eh, kdaj ji je bilo pa kaj jasno. Kdaj je pa ona kaj razumela o duševnosti. Ko je pa zaznala končno eno duševnost v meni, pa še v tebi, ko si malo odrasla, mislim to težo tega, kar človek nosi v sebi ... -

mislil, saj tud ona je nosila, ampak eni si pač niso zmožni priznat, ker potem bi bilo... Potem je pa, jasno, kaj pa drugega, pocvirnala, mrha.

JERCA: (dolgo bulji) Aja? O šit! (vstane in se prime za lase, iskreno) Oprosti, jaz sem ji dala tvojo številko. Daj, prosim, saj se sploh ni treba odzvat, ko bo... Saj boš videl na displeju, da ni moja številka. Pišuka, a veš, kaj je bilo? Najprej je prišla ona in mi začela težiti o enih problemih, ti pa veš, da sem imela nujno delo pa še tebe sem poklicala, da pridi, potem je prišel pa še Tilen in sta se tle začela hecat, jaz pa, ki sem...

MILC: Kako misliš, hecat? Kakšne probleme je imela?

JERCA: Mislim, tako, nič posebnega. Lih danes je pogruntala, da je stara, da nima več energije, potem je pa tako padla na Tilna, da sem se čist usrala, ker meni on vseeno nekaj pomen, kot izziv, imaš prav. In ko sta sklenila, da gresta ven, jebenti, pa še jaz sama sem bila tolk trapasta, da sem rekla, a ne bi šla kam ven, da mam mir...

MILC: Ne razumem. Ti da bi šla? Kam?

JERCA: C, ne jaz. Njima sem rekla, naj se spokata, a kopčáš, ker ti bi lahko prišel vsak hip. Mislim, res sem po eni strani računala, jebenti, kaj če bi tadvá kako, mislim, a veš ... Pišuka, po drugi se mi je pa potem vseeno zazdelo škoda, da bi pa prekleta mačka, a veš, pa lih zmeraj morala polizat smetano, in sem ji spričo Tilna dala tvojo številko, oziroma številko „nekega moškega“, razumeš, tolk da bi si on mislil, hop, kaj pa je to zaena baba. Ne, pa saj mi je že prej rekla, ko sva bili sami, da bi rada spet živela s tabo, nisem tega storila kar tko. No, tolk da veš, kdo te bo, če bo ... Ne, saj mi je žal, no, saj ti pravim. Ampak kaj, saj sploh ne bo klicala. Kje bo ona zdaj... Pa kaj ona. Pišuka, Milc, ampak jaz! Pa saj sem ji ga direkt porinila v natočje, mislim kremplje, prasici ... (se sesede

v fotelj) Pizda, totalna napaka. Res maš prav, fotr, pa jaz bi se res morala soočit z eno tako nevarnostjo, s takim izzivom. Pa veš ti, da mi je všeč, mislim Tilen. Ah, všeč. Pa meni se je zmešalo od njega! On je ... Pa ne v tem smislu, da je on krasna partija, kot je rekla Betka, treba je zgrabit, ker je bogat pa pravi princ, ne to. Ampak ne, prav zato, ker je res princ! Pravi evropski gentleman! Pa a veš ti, kakšne možnosti so se mi ponujale z njim! A ne bi bilo to res eno zanimivo življenje?! In pomisli, on, en tak se je motal okoli mene, takorekoč bog, porkamadona, jaz pa samo zaradi tek kurčevih kompleksov grem pa vse zajebem! Ja, čeprav vem, da rabim samo visoke cilje, da bi se realizirala, da ne morem živeti v teh majhnih okoliščinah, da sem se lih zato zavlekla v mišjo luknjo, ker je to še najboljše v tem dreku, da maš vsaj mir, potem pa jebenti grem pa si odrežem vejo iz gole precvikanosti, ker bi se treba spremenit. A samo to iščem celo življenje, porkamadona, da me nekdo prisili, da se spremenim iz ene presrane žabe v človeka, ki lahko vsakemu brez skrbi pogleda v oči! Ker kaj, vseeno vem v sebi, že dolgo, da sem perla, fotr! Res sem, kot eno tisto, kar se naredi v školjki. Zdaj ga pa jebi. (vsa se zgrbi in pokrije glavo z rokami)

Od trenutka, ko je Jerca omenila, da bi mama spet rada živela z njim, je Milc skoraj otipljivo mozgal o tem, si grizljal noht in bil popolnoma odsoten.

MILC: Ne, pa ... Saj morda me bo poklicala.

JERCA: Ona?! Kje bo zdaj ona mislila na kaj drugega! Veš ti, kaj je ranjena zver? Mater, si je povezna lasuljo na glavo, ko je pršu not! Konc žalosti nad starostjo! U, je ona spet mlada pa zanimiva! Ta mi ga bo pobrala brez milosti! Nima ona skrupulov niti tolk! (se zastrmi v zamišljenega Milca)
A? Kaj si rekel?

MILC: (sredi vznemirljivih misli, se strese) M?

JERCA: (ga pozorno gleda) A ti bi rad, da te ona pokliče!?

MILC: Ne, mislim ... Ah, saj ne bo.

JERCA: (ga motri) Milc, kaj si mi prej dopovedoval?!

MILC: ... Ah, ne, Jerca, pomiri se. Ne pride v poštev. Jaz sem ... Saj sem ti rekel.

Zazvoni mobilnik. Milc se zdrzne in sede pokonci, gleda proti vetrovki, kjer ima mobi. Jerca ga opazuje, Milc jo plašno pogleda in se zavali nazaj. Mobilnik zvoni eno fletno melodijo.

JERCA: Se ne boš odzval?

MILC: Ne bom.

JERCA: Vseeno bi se lahko. Vsaj pogledal bi, kdo je.

MILC: (navidez nerad vstane in gre do vetrovke, živčen) Kdo če bit. Samo ti me lahko, pa zdaj ona ... (najde telefon, pogleda na dispej) A je to njena številka? (pokaže Jerci)

JERCA: (pogleda) Točno, ona je. Prekini. Tako bo spoznala, da ni zaželena.

MILC: Ne bom, ker to se pa ja ne spodobi. Saj bo odnehala.

JERCA: Prekini, ti rečem. Kdo bo pa to poslušal.

Telefon odneha.

MILC: Evo, kaj sem ti rekel. Pa zakaj si takoj spet postala nervozna?

JERCA: Jaz sem postala nervozna? Mater, pa ... A ti nisi videl sebe, kako si trznil pa skočil pa takoj postal.... Pa saj ti si zdaj čisto spremenjen človek! Kaj boš ti meni lagal, ko pa je sama rekla in jaz vem...

MILC: (jezno pograbi vetrovko) Grem jaz. Kaj bom jaz prenašal to tvojo nervozo, ko pa vem da je to spet zato, ker veš, da bo zdaj Tilen prišel nazaj pa se bo treba soočit...

JERCA: (burno poskoči, vstane, ker ima Milc prav) Kaj? Pišuka, glej, kako je zdaj on naenkrat korajžen! Zdaj, ko dobro ve, da bo spet poklicala! Ujebenti, on je zdaj spet šef! Glej ti žabo, kako se je takoj...

MILC: (natika čelado in podvodna očala) Pusti ti mene, Jerca. Glej svoje probleme pa se pobrigaj, da boš...

JERCA: (podivja, tolče po mizi) Točno to! Točno to! Glej ti svoje probleme! Pustiš me tako v dreku in zviz, z bogom! Ne bi bil malo tukaj pa bil prisoten, da ne bi bila tako živčna?!... Ja, bo on pomagal, če ima pa starko na zvezi! Ne, kar bejž, saj maš prav. Misliš, da mu nisem povedala za naju? Vse ve o tvojih grehah! Kar spizdi, ja, kar spizdi!

MILC: (popolnoma zgrožen ostrmi) Ne, pa zakaj si mu šla ... Nemogoče!

JERCA: Naj ve!

MILC: Naj ve? Aja? A si mu potem(takem) povedala, kdo je pa prvi prišel h komu? A nisem delal samo po tvoji volji zmeraj, pa vse, da bi bilo tebi...

JERCA: Ja? Kdo je bil pa odrasel? Kaj sem pa jaz...

Nekdo potrka. Jerca vsa razburjena zbeži v kopalnico. Milc panično pograbi svoje kolo in jo užge proti vratom, ki se odprejo.

6. prizor

Vstopi Tilen in se zazre v zmedenega Milca, ki drži bicikel in ima na nogah tiste puhaste copate, in zdi se mu pač smešen. Toda Milc je prepričan, da ga ima za ničvredneža, ki si zasluži samo posmeh. S sklonjeno glavo - in če bi bil rdeč v obraz, bi bilo idealno - se

skuša s kolesom prebiti mimo Tilna in pobegniti.

TILEN: O, gospod Milan. Dober dan.

MILC: Dan ... Pa saj jaz grem. Ne bi rad motil, res ne.

Oglasi se mobilnik v Milcovem žepu, toda Milc se ne zmeni, rine ven.

TILEN: Kje pa. Ne motite. A ... zvoni vaš?

MILC: Ja. Nasvidenje.

In se zvratolomi ven. Tilen z nasmeškom gleda za njim.

7. prizor

Tilen počasi zapre vrata. Jerca se medtem zapodi k mizici, kjer sta z Milcem jedla in se panično loti pospravljanja. Tilen jo mirno in z nasmeškom gleda.

TILEN: Veš kaj, občutek imam, da je šel s tvojimi copati ven.

JERCA: Omarija! (pobere Milcove kolesarske čevlje, zdirja k vratom in jih odpre)
Fotr! Copate si mi ... ! (izgine ven in se vrne) Ni ga več.

Odloži čevlje in nadaljuje s pospravljanjem. Tilen jo gleda, nepremičen.

JERCA: Mislim, danes je nekam čuden. Ne vem, kaj mu je. Oprosti, Tilen. Kako sta se imela z Betko na kosilu?

TILEN: V redu.

JERCA: Ne, pa saj sva tud midva jedla. Mislim, ne vem, kaj je to za en dan, res. Pride mama, pride fotr, jaz pa zametan z delom. Ne, pa saj sem vseeno uspela napisat. Bi se usedel?

TILEN: (sede na kavč) Hvala. Torej si napisala.

JERCA: Sem. Bi prebral?

Pobere papir, mu ga poda in se spet loti dela. Tilen bežno preleti papir, ga odloži in se zagleda v Jerco, ki je pri delu površna in raztresena.

TILEN: Zanimivo.

JERCA: Kaj to?

TILEN: Zgodba.

JERCA: Ja, ampak preberi. Saj veš. Od besede do besede.

TILEN: Prebral sem.

JERCA: (nejeverno) Ah.

TILEN: Ti ponovim?... Recimo tisto na koncu. (govori na pamet)

Tedaj sem spoznala, kdo leži v postelji. Sicer v redu, na nek način mi je bila njegova zvijača, kako priti do mene, všeč. Če bi bila prepričana, da babice res ni doma, bi se naredila naivno in zlezla k njemu, kar vrgla bi se nanj. Toda, kaj če bi babica nenadoma prišla in naju našla v svoji postelji?

Strašno, kaj naj storim?

"Ti si tisti policaj!" sem naposled rekla. "In vem, kaj bi rad. Pa ne, saj bi tudi jaz rada, ampak potrebujem dokaz, da misliš resno z mano."

Policaj je tedaj vstal iz postelje, lep in nag, in odprl omaro. V njej sem zagledala babico. Ležala je na podu omare. Mrtva. Verjetno zadavljena. Vzelo mi je sapo. Ljubi bog! Planila sem k fantu, ga objela, on pa mene, in predala sva se najbolj pokvarjenim strastem.

JERCA: (strmi) Saj ti si ...

TILEN: Imam pač spomin.

JERCA: Čak, ampak ne samo spomin! ... (zgrabi jo panika, zato postane skrajno agresivna) Dobro, kaj bi ti rad od mene?

TILEN: Prosim?

JERCA: Mislim, kakšne so to potegavščine? Pa poglej, kakšen izreden človek si. Pa kaj se motaš tod? To ni normalno. A ti nisem že rekla... Že zadnjič sva se pogovarjala. Nisva za skupaj! Pa poglej te razlike! Jaz ne morem spadati v tvoj svet! Pa ne mislim zato, ker mislim, da imaš ti boljše možgane, ampak ...

TILEN: (z nasmeškom in pokroviteljsko jo pomirja, vstane, naredi korak proti njej) Jerca ...

JERCA: (zbeži proč) Kaj Jerca. Ko vsaj ne bi bil tako vzvišen. Lepo, da si lep pa tako gentlemanski, ampak jebemu ... Pa porkamadona, a se ti ne moreš vsaj malo ponižati pa ... Pa strela, saj si ko kip cesarja Karla v Pragi! Pa oprosti če tako rečem. Pa povej vsaj direktno, kaj bi rad. Mislim, vsaj to!

TILEN: (po dolgem molku in smehljanju) Opala, lep izbruh.

JERCA: Kaj si pa pričakoval. Strela, kot da ves čas namerno poudarjaš razliko med nama, ki je že tako ogromna. Saj jo vidiš, ne? Rabiš očala?

TILEN: Je razlika. Ampak prav ta kontrast, saj ravno to je zanimivo. A ni vznemirljiva prav ta negotovost, ki jo čutiš do mene, ta neobvladljiva tujost med dvema osebkoma? Jaz sem absolutno za.

JERCA: Strela, vznemirljiva ... Saj ti namenoma ustvarjaš napetost! Meni to ni na kožo pisano. Prideš, tak kot si, me poraziš z neverjetnim spominom, razpravljaj bi ... Kako naj se jaz tu znajdem? Jaz sem delavka. Jaz nimam časa na vagone. Kaj bi rad?

TILEN: (jo dolgo gleda) A se ti ne zdim spolno privlačen?

JERCA: (zajame sapo) Umadona, zakaj nisem jaz tega prej vprašala.

TILEN: (se nasmehne) Meni, recimo, ti si.

JERCA: Ne mi rečt.

TILEN: Nisem pa, to je pa res, pristaš nobenih familijarnosti, sploh ne med dvema, ki bi lahko usodno vplivala na življenje drug drugega. Ampak vseeno, okej ...

Gre k Jerci, ki ga debelo gleda, jo prime za roke, Jerca otrpne, plašno gleda te roke, sprijete, nato dvigne trpeči pogled in se sreča s Tilnovimi očmi, ki jo preučujejo iz neposredne bližine. Bo sledil poljub?

TILEN: Ti si ja ena pregnantna oseba, vendar pa tudi nagnjena k eksplozivnosti. Lahko bi se ti zgodilo, da bi me odgnala iz čiste nepremišljenosti. Kar bi bilo pa tragično. Saj vendar rabiš stik z mano.

Jerca ga zgroženo-prestrašeno gleda v oči. Tilen izpusti eno njeno roko in jo povede h kavču. Jerca gre, toda tako, kakor da jo vlečejo v klavnico.

TILEN: (medtem) Ja, dajva, pridiva malo skupaj.

JERCA: O mami, mami ...

Tilen sede na sredino kavča in Jerco posede k sebi. Tako sedita (recimo temu) frontalno, v sedečem položaju kralja in kraljice. Medtem ko je Tilen kot v svojem elementu, je Jerca na robu živčnega zloma.

TILEN: Ali pa da se rajši ne drživa, m?

In spusti njeno roko. Toda zdaj je Jercina izgubljenost še večja. Plane proč.

JERCA: Tilen, ti mene enostavno zajebavaš.

TILEN: (dobrovoljno) Ah ne. Niti slučajno.

JERCA: Povej, da je tako, prosim. Lažje mi bo. Nimam te za kaj prijet. Saj nič ne poveš o sebi. Mater, saj si ko sfinga.

TILEN: Povedal sem ti.

JERCA: Kaj? Samo tisto o akademiji, pa da nimaš avta, ker imaš rajši letalo pa taksi. O! Hudo!

TILEN: In še to ti povem, da sem v Ljubljano prišel samo zaradi tebe. Dovolj odkrito?

JERCA: To ni mogoče.

TILEN: Rad sem s tabo. Ti si moj popoln antipod.

JERCA: Grozota. Saj ti si absolutno ... nedotakljiv!

TILEN: Sploh ni res. Lahko se me dotikaš.

Vstane in jo dobrovoljno posede nazaj. Jerca se brž odmakne in se v kotu skrči.

TILEN: Res se me lahko. Zakaj se me ne bi? Sploh ti. Nisem še videl človeka, ki bi bil bolj prevzet nad mano in bi to bolj prostodušno kazal. Razen moje mame.

JERCA: Pa ... pa bila sem pop-popolnoma presrana. A nisi videl pa čutil tega? Ne, saj to je. Si! To ni človeško, bit takšen!

TILEN: (jo šegavo motri izpod čela) Ah, ni človeško? In to ti meni, tak zmaj.

JERCA: Jaz, zm ... zmaj?

TILEN: Kaj si pa počela z očetom?

JERCA: ... K-kako misliš?

TILEN: (zavlačuje) Da je tako prestrašeno odpeketal.

JERCA: Njegov problem.

TILEN: In ta tvoja zgodba. Tako kruta.

JERCA: Kaj? Kakšna je pa originalna? Originalna pa ni kruta?

TILEN: In tiste pokvarjene strasti na koncu. A so res najboljše, če so pokvarjene?

JERCA: Zakaj si se obesil na to? Saj pokvarjeno ni bistveno. Pač strasti.

TILEN: Ne bo štimalo. Punca je v celoti pokvarjena, če dovoliš. Želela si je babičino smrt. Takih reči si navadno ne želimo. Ne bi bilo morda dobro, Jerca, če bi v tekstu namignila, da je bila babica eventualno žleht in da si je to zaslužila? Recimo. Lahko pa tudi iz drugega vzroka.

JERCA: Saj mi ni treba vsega razlagat. A ni najvažnejša stvar ljubezen med tema dvema? In predvsem je važno to, koliko je kdo pripravljen tvegat. In če bi si babica zaslužila smrt, ker je bila žleht, in bi jaz to napisala, recimo, bi s tem zmanjšala moč policajeve želje, da se dokoplje do Rdeče kapice.

TILEN: Ampak on je pravzaprav volk, pazi. Volk je gozdni klavec, ki se ga vsi bojijo, ni res? Rdeča kapica pa se je zaljubila točno v njega.

JERCA: Ampak ona se je zaljubila že prej, preden...

TILEN: Hvala lepa. Zaljubila se je v uniformiranega pooblaščenega represivca, v kifeljca.

JERCA: Kaj pa, če bi rajši pomislil na čisto ljubezen, ki se je vnela, pa neglede.

TILEN: ... Okej, pa neglede. Nadalje: kdo, recimo, v tvoji familiji, bi lahko bil babica? Koga si pokopala oziroma bi ga rada? ... Mamo?

JERCA: Mamo? Zakaj bi jo?

TILEN: Torej popravek. Pokopala si očeta.

JERCA: ... Milca? Zakaj bi ga?

TILEN: Ker ti je preveč podoben. In ti kot tak pomeni oviro.

JERCA: Ni res. On mi je zmeraj pomagal.

TILEN: (zmigne) Hm, če ti je kdo pomagal, ti je mama. S svojo nedosegljivostjo v nekaterih pogledih. In ti si jo preseгла ravno...

JERCA: Kaj? Pička, si dovoli! A o meni sta se pogovarjala?!

TILEN: Ah, ene stvari znam sam pogruntat. Kot to, recimo, da si ti v v bistvu ne želiš bit domača z mano. In če se s čim strinjam, se s tem. Domačnost škodi. Poglej samo, koga od svojih staršev bolj obrajšaš. Mamo, ki te je zapustila. In jaz: kaj bi ti koristilo, če bi se ti dobrihal pa ti govoril, kako lepa si, recimo. Če pa sama veš, kako je s tabo.

JERCA: (skrajno osupla) U, točno to sem hotela slišat. A bi bil lahko še bolj direkten?

TILEN: V redu. Če torej ti misliš, da si grda in pokvarjena, pravzaprav en zajeban drek, ne? ... bi bilo nedopustno, če bi s strani koga, ki ti nekaj pomeni, ali pa kogar mnenje ceniš, recimo, dobivala kake pocukrane komplimente.

JERCA: (ga gleda z grozo) Phu, mi je odleglo. Zmeraj, ko se pogledam v špegu, si mislim, da me pa morda drugi drugače vidijo.

TILEN: (zabavno zaprepadeno) Ni menda res. Zakaj naj bi te?

JERCA: (zelo prizadeta, se skuša obdržat na površini) Za-zato, ker nihče ni zadovoljen s sabo. Oziroma, oprosti, najbrž samo ti lahko mečeš kamne. Ti si lahko en tak zadovoljček, samozadosten.

TILEN: Ej, čak mal. Jaz tudi nekaj migam. Dajem enim ljudem zaposlitev, enim užitke jadranja. Tebi je bilo dano pač nekaj drugega, ni res?

JERCA: Dano? Odvzeto!

TILEN: Ah, neee!!! Ti si pa menda ja ponosna na svoj videz! Lahko bi šla, recimo, k mami v salon, da naredi lepotico iz tebe, ampak ti nočeš.

JERCA: Ne, ker jaz nisem nobena meščanska trapa. Nisem ponosna, ker nimam bit na kaj, sem pa že zdavnaj razčistila s sabo.

TILEN: Uhuhu. Kaj pa, če si morda deklica, ki v svoji kamrici hlabro prepada svoje lutke z iglo pa jim trga ude pa take reči, potem pa vse to preplašeno skrije, ko nekdo potrka, m?

JERCA: Mater, se sliši v redu. Daj, napiši dramo, odlično ti gre.

TILEN: Mhm. In pomisli dalje, kako je ta, ki je stopil not, morebiti razočaran, ker je v kamrici vse tako v redu. (se ozre in se namsehne) No ja, saj ni.

JERCA: Posluš, kolega. Jaz pišem, ti pa nakladaš.

TILEN: In ne samo, da pišeš. S tvojimi izdelki vsi pridobimo Tako se gradi kultura. Jerca Leopoldek: Pravljice za lahko noč.

JERCA: Kaj pravljice za lahko noč, pišuka! Vsaka knjiga je lahko knjiga za lahko noč, odvisno od bralca. Kaj kultura, briga me. Jaz moram pisat. Ker me v to nekaj sili in ker samo to res znam in ker je treba od nečesa živeti.

TILEN: To spoštujem. Obstaja pa tudi prosti čas, ko si sama, in je v tem času tvoje bivanje vredno ... en klinc, recimo. Kaj praviš?

JERCA: Ojebenti. Lahko da je nasploh vredno en klinc, kot vsakršno, je pa še zmeraj milijonkrat več od tvojega. Če bi vedel kaj s sabo, se ne bi potikal tod. Ti misliš, da se dolgočasim, ko ne pišem!

In čaka na odziv, toda Tilen jo samo mirno gleda. Jerca se zmede.

JERCA: Pa tud če se dolgočasim. ... Ne, pa se ne. Zmeraj v bistvu...

TILEN: Tod se potikam zato, ker me rabiš.

JERCA: Tebe, konkretno? (razmišlja) A sem to jaz rekla?

TILEN: Ne direktno. To si povedala s pretiranim strahospoštovanjem do moje osebe. Mislim, ne pretiranim. Tako očitnim.

JERCA: Straho – spoštovanjem!?

TILEN: No ja, pardon. Sem ti pa vsekakor hvaležen. Kar je moja slabost. (zase) A sem bil dovolj iskren? Ja, sem se kar razkril, ja.

JERCA: Omarička ...

TILEN: Obenem pa pričakujem podobno iskrenost od tebe.

JERCA: Jebenti. In ta naj bi se sestojala – iz česa?

TILEN: Da si zmeraj taka, kot praviš, da si, in kot se mi kažeš. To bi bil eden od virov mojega večnega zadovoljstva.

Jerca strmi vanj, vendar ne zdrži, postane ji mučno, naj jok ji gre zaradi Tilnove obvladane in vedre držo. Pobere se k računalniku, ki ji pomeni območje varnosti, in se tam skrči na stolu, z obrazom, zakopanim med kolena in nadlahti.

TILEN: Menda pa tudi tvojega.

JERCA: (dvigne glavo ven) Pička, pa kako moreš. Pa kaj si ... Pa, a me res moraš spominjat na to, kako sem se tresla? Pizda, pa kako se ne bi tresla, če si pa tako vzvišen pa ... A misliš, da bi se tresla pred kom normalnim, ki ni tako zaljubljen v sebe? Pa ti se obnašaš kot ... Pa ti direkt hočeš, da je ljudem mučno!

TILEN: (pritjevalno počasi odkima) Pred kom povprečnim se sigurno ne bi tresla, verjamem, cenim to držo. Zavedam se pa tudi ... Ampak povej. Ni ti bilo menda samo mučno pa čisto nič drugega?

JERCA: Ja, mučno, zmeraj samo to. Tud zdaj.

TILEN: ... Mučno pomeni ... ee ... strah?

JERCA: Mislim, veš kaj. To je ... Pa kaj ti zahtevaš od mene? Kaj bi rad?

TILEN: Nič takega, kar ne bi tudi ti rada. Ampak ta zaljubljenost v samega sebe ... (prijazno karajoče) Saj ne misliš reč, da bi se ti, recimo, kdaj odrekla temu čustvu?

JERCA: Bež mi s tem. Ni mi do zajebancije. Pa kako moreš uživati, ko mi je nerodno?! Pa še spričo drugih... Nisem purgarca, ampak ti si moral opaziti, kako folk zija, pa vseeno si ... Pa videl si tudi Milcovo zadrego. Zakaj pa misliš, da je pobegnil?

TILEN: Ah, pa to je tako šarmantno, tako pristno! Ena taka slovanska prirodnost! Ko vidim kaj takega, sem čisto prevzet! In sploh ne maram, da bi postala drugačna. Pa ne zato, da bi lažje opažal, kdaj imaš "pokvarjene strasti" v glavi, ker s tem jaz že tako nimam težav. Manjka ti samo prepričanje, da si na pravi poti. In hvalabogu, da nisi zbežala, ker če bi, bi pred sabo. Strah je ja vendar užitek. In če si si ga privoščila zadnjič, eno tako kremšnito, se mi zdi nerazumljivo, da se ga zdaj hočeš odreči. To bi bil zate kot pisateljico, ki hoče biti vedno sredi stvari ... (za hip učiteljsko) ... en velik minus. Ne boš šla menda v avtocenzuro? Poglej, kako malo je v literaturi in nasploh enih iskrenih introspekcij, takih, ki grejo zavestno v svoje nezavedno. A veš, da je celo Jung sam rekel, da je to nemogoče in da to celo ne gre skupaj, pa kakor koli je bil sicer pristaš kontradikcije kot temeljne podlage sebstva oziroma popolne osebnosti. Meni je v bistvu žal, da s tem nimam težav, ti pa, ki jih imaš ... a ni to ena priložnost za zmago? Uhu, pa še kakšna! In še dodatna radost te lahko prevzema zato, ker kljub kaki doseženi zmagi, nezavednemu nikoli ne prideš do dna, oziroma da problemov nikoli ne zmanjka. Pa saj ti se tega zavedaš, zato si danes tudi bila na prelomnici. In še si. Kar se literature oziroma teorije tiče, si stvar opravila suvereno, evo, priznam ti. Nič, zdaj te čaka pa praksa. Ne bo lahko, absolutno ne. Boš pa samo v tem srečna. Mislim, srečna. Imela boš nekaj od življenja, mislim. No, in zdaj pridejo na vrsto

pokvarjene strasti.

Tilen odpne razporek na svojih hlačah, ga razgrne in spravi roke za tilnik. Jerca, ki je vsa okamenela gledala v njegovo početje, zbeži v najbolj odmaknjen konec. Strmi v Tilna, popolnoma prestrašena.

JERCA: Oporkamadona!

TILEN:Ki pa so, jasno, pokvarjene samo z enega svetohlinskega stališča.

JERCA: A jaz hočem lih to? Pa kje to piše?

TILEN:Res je, nisi se izrazila specifično. Pa povej. Imaš v mislih kakšno bičanje? Bi scala po meni? Kaj bi rada?

JERCA: Mater, res si perverzen. Ne bi šel? Pusti me.

TILEN:Ne grem. Pokliči policijo. Pa naj me spravijo v omaro, med druge tvoje okostnjake.

JERCA: Kakšne moje okostnjake?!

TILEN:Oh, predvsem si ti sama že not. In gotovo se tega zavedaš. Čeprav sicer niti malo ne zgledaš kot okostnjak. Ni pa vstajenja brez trpljenja, tega se pa tudi zavedaš. In, evo. (namigne na hlačni razporek)

JERCA: Ne zgledam kot okostnjak, ne? Imaš še kaj takih komplimentov na zalogi?

TILEN: Prosim? ... A da tudi debela nisi rada? Ne vem, če bo moje srce zdržalo. Že ko si rekla, da se ti zdi Slovenija tako zatohla, vseeno pa ni bilo videt, da bi rada kam odšla, sem bil čisto prevzet. Trpljenje!
Kdo si ga prostovoljno nakoplje?! Takih ljudi sploh ni več!

JERCA: Kaj prostovoljno! Ni mi treba ravno vsega prilepljat, samo zato, ker bi rad, da bi ti ga pofafala, jebenti! Pa to ni res! Pa ti me skrajno zajebavaš! To da bi bil višek moje sreče na tem svetu! ... Pičkomaterno!

TILEN: Po – fa – fa – la? A to si mislila? Meni kaj takega ne bi nikoli ... Da bi se ti s svojimi usti spravila na...

JERCA: Bejž, dost mi je zajebancije! Pa kaj ti misliš?! Da sem res totalna mazohistka?! Prideš iz ene domišljave Francije pa misliš, da sem v zadnji riti, da komaj čakam na eno milost! V resnici pa, kdo koga rabi?! Ti mene rabiš, sirota impotentna! Če bi te imelo zame, bi ti stal, jebemu, ne pa da jaz tukaj izvajam ene akcije! Bejž zgin!

TILEN: Ma ne gre za Francijo, lepo te prosim. In če si dovolim malo samošečnosti, tudi ne gre za impotenco. Jaz sem samo tak, da nikoli ne storim nič. Jaz se samo dam na razpolago. Evo. A ni super?

JERCA: (bega okoli) Pička, našel je grdo zajebano babo v enem razmajanem sekretu in mislil, da bo hvaležna. Nisem, jebi se. Želim si koga, ki bi me mel rad, ali pa bi me vsaj rad nategnil, magar najbolj svinjsko. A?, a tega pa nisi znal prečitat iz zgodbe, kurba pokvarjena blazirana. (zdivja k vratom in jih odpre) Ajde! Briši! Črta!

TILEN: (si z neomajno dobrovoljnostjo zapne razporek in potegne iz žepa mobilnik) No, pa poglejmo, če me je kdo klical, ko sem bil v izklopu. Ceniš, da sem bil?

Ne ceniš. ... Ja, me je. (vstane in gre z mobijem na ušesu počasi k vratom) ... Monsieur Lopez? --- A, salue! --- Ecoutez, maintenant je suis en Slovenie. Mais demain nous pouvons recontrer chez moi... --- A mon studio, naturellement. --- Oui, les esquisses sont accompli. Moi aussi dois parler avec vous, egard de l'amenagement de la cuisine. Si vous etes ... pourvu que votre femme as aussi quelque peu du temps, je... ---

Bežno in z razdalje stegne roko proti Jerci. Ta se obrne proč, čeprav se zdi, da bi se najrajši pognala za njim. Tilen odide, medtem ko govori zadnje besede v offu.

Oui, oui! Vous venez ensemble, parfait. --- A, oho! Une amie! Mes compliments! --- Hahaha, bien! A huit heures, dacord? --- Oui, monsieur Lopez! --- Comment? --- Ha-ha-ha! Au revoir!

(To je seveda moja francoščina, treba jo bo popraviti)

8. prizor

Jerca stoji, gleda za Tilnom in počasi zapre vrata. Ja, se nam mora zdeti, da je Jerci, ne da bi zelo razkazovala svoja čustva, kar tesno. Saj vendar stvar zgleda definitivno zaključena. Grozno, ne? Nato pa Jerca vse bolj dojema globino svoje nesreče in se temu primerno obnaša, celo cmiha. Toda to ne traja dolgo. Nenadoma izbruhne in z rokami trešči po mizi.

JERCA: Pa jebenti boga... pa v tri krasne, mislim!...

Zdivja k vratom, jih odpre, in pričakujemo, da bo stekla za Tilnom. Hoče sicer, ampak si premisli. Silovito zaloputne vrata.

JERCA: Pička, kot da jaz pa nimam telefona!

Plane k aparatu, dvigne slušalko, nakar spozna, da je še preveč razburjena. Odloži slušalko, naredi dihalno vajo, potem pa odnese telefon h kavču, se narejeno suvereno nasloni, spet dvigne slušalko in odtipka številke. Med pogovorom, ki sledi, naj bo iz Jercinega obnašanja, glasu in grimas razvidno, da na drugi strani žice vlada ravnodušnost. Jerca skuša biti prijazna, celo servilna.

JERCA: Živjo, Matjaž. --- Živjo. --- Si dobil tekst? --- In?... Mislim, je v redu, ne? Bo en v redu zaključek, ne?... Veš, ker zbirka je rabila... --- Vem, tebi se ni zdelo, ampak jaz ... --- Ne, pa saj ni problem, ne? Bo šla zadeva ...? --- No, fajn. In zdaj si takorekoč rešen... --- Mislim...
(se namrdne sama sebi) Jaz sem pa zdaj tako, hm, nekako... Saj ni lih,

kako bi rekla, prava ura, ampak moram it malo ven, šla bi se kam usest, na kofe, recimo, bi, če bi bil ti ... (za hip naredi izraz, kakor da bo bruhala, nato pa se vidno razočara) --- A nimaš časa ... --- O!... --- Ja, ja ... --- No ... Mej se ... --- Se vidimo, čau. (besno odloži) Fak ju.

Vstane, gre k računalniku po beležko s telefonskimi številkami in jo besno prelistava. Najde številko in se gre spet usest na kavč. Ko številko odtipka, njeno govorjenje in glas spet nista naravna. Skušša se delati mačko.

JERCA: No? A sem koga zbudila? --- Ne bom povedala. Pogruntaj. Ah, ne, rajši ne tvegam. Jerca. --- Mhm! --- Ah, nič takega. Razmišljala sem samo, da bi šla malo ven... --- Ja, zdaj, mislim. --- Kaj, zaseden? Ah, Feeerdo! Kako si srčkan! --- Ne, veš kaj, sorči, bom se že znašla. --- (ironično) O, hvala.

(In trešči slušalko dol. Spet odpre beležko in lista.)

Grem ven, pa magari crklina.

Toda ne najde nikogar primernege. Parkrat seže po slušalki, pa si premisli. Naposled vrže beležko po tleh in se počii v horizontalo. Čez čas leže na bok in se skrči, očitno že resignirana. Najbrž bo kar zaspala. Tedaj zazvoni telefon. Jerca se dvigne, bulji v aparat, razmišlja o tem in onem, naposled pa vendarle dvigne slušalko in jo počasi in z upanjem prisloni k ušesu, obenem pa drugo roko drži pripravljeno, da bo takoj prekinila kontakt. Toda ko „sliši glas“, jo napetost mine. Vidno je razočarana, ampak trudi se.

JERCA: Ja? --- O, Nejca. --- Ne, sploh ne. In? --- Res? (skoraj zafrkljivo) No čestitam. --- Ja ne, čak, iskrene čestitke! Veš da sem vesela, Nejca! In to v Sodobnosti! Madooonca! (bljak) A veš, da nisem vedla, ko pa... --- Aja, da ti *bojo!* --- No pa, saj to je isto, kot da so ti že! Ja, pečeno, no! Tako, ja. Viš, pa si, počasi, počasi, pa vztrajno, pa ti je ... --- Ja, pa veš, da je to uspeh, pišuka! (naredi zaničljivo grimaso) --- Ja, ziher! --- Jaz sem pa lihkar ... --- Jaz pa ... --- No, kar se pa mene tiče... --- Ne, res, čestitke! --- Jaz pa ... --- M? (zoprno ji je) A da bi se šli kam usest? A medve?... --- Ja ... prfeektn! --- V redu, štima. --- Omarija, veš kako sem vesela. Čez deset minut, petnajst, bom tam. No, čau!... (in odloži) U prasica.

Spravi se pokonci in z neko jezo/energijo, v kateri je več trme in vztrajnosti in tekmovalnosti kakor pa želje po druženju, stopi k omari in prebira med oblekami. Kar koli odbere, ji ni všeč, in po pravici povedano ima veliko razlogov za to. Kostumograf naj pripravi obleke, ki ji prav zares ne pašejo, čeprav ni treba, da so popolnoma neustrezne. Recimo, da ji jih je kupila njena mama s predpostavko, da ve, kaj bi bilo dobro za Jerco. Naposled izbere nekaj „znosnega“ za popoldanski izhod, toda obleka naj vendarle ponuja/skriva možnost, da bo Jerca v njej videti nekoliko smešna in obenem konzervativna, primerna za kje sedet s „prijateljico“, ki bo v kakih podobnih cunjah. (Če bi imeli časa, bi ta prizor lahko razvili v nenadjebljivo smešno točko.) Tudi ko je obleka izbrana, Jerca ni boljše volje. Jezno odtopota v kopalnico. Čez nekaj trenutkov po tihem trkanju previdno vstopi Tilen.

9. prizor

Tilen z eno roko drži drugo in zdi se, da čuti bolečine.

TILEN: Jerca ...

JERCA: (prestrašeno, OFF) Kdo je? (pride iz kopalnice v izbrani obleki in si jo popravlja) Ti ...? Kaj se je pa zgodilo, pišuka?

TILEN: Poglej. Zunaj sem čakal na taksi pa ...

JERCA: liii... pa tebi kri teče! Pokaži!

Tilen odmakne zdravo dlan, in zares, druga roka je vsa krvava. Jerca se sočutno zgrozi.

JERCA: Pa to je ... Kaj je pa bilo?

TILEN: En cucek. Jaz stegnem roko, bom ga pobožal, on pa – čaf!

JERCA: (sočutno) Saj to ni res!

TILEN: Pa če ti rečem.

JERCA: Ne, res je, sori, madona. Daj da izpereva tole ...

TILEN: Ne, ne smeš. Ti samo povij s čim.

JERCA: Kaj pa, če dobiš tetanus?! Al pa hepatitis B! Jebenti, al pa steklino! Ne se hecat!

TILEN: Ne, vse bo v redu. Če kri odteka, ne more prit do zastrupitve. Ti samo povij.

JERCA: Vraga ne more prit do zastrupitve. ... Počak ...

Jerca odide v kopalnico in se vrne s priborom za prvo pomoč.

JERCA: Pokaži ... (pogleda roko in se pronicljivo zazre v Tilna) A je to res od psa?

TILEN: (s šibkim nasmeškom) Če ti rečem.

JERCA: Potem boš absolutno moral k zdravniku. Jaz ti bom sam toliko povila, da neha kri teč.

Jerca se loti opravila. Pri tem je spretna in mirna. Opazno več samozavesti premore.

TILEN: (medtem) Zdaj pa dohtarja res več ne rabim.

JERCA: Rabiš.

TILEN: Ne prenesem poniževanja pred temi padarji.

JERCA: Aja? Bo pa že večje ponižanje, če boš umrl zaradi cucka. Tukaj zraven na številki 11 je ambulanta. Takoj te bojo sprejeli. ... Evo, še mašna ... Tako. (gotova je, pospravi pribor in roke spreduje na prsih)

TILEN: Hvala lepa. Zelo si...

JERCA: Lahko greš.

TILEN: (stoji in se neodločno smehlja) Grem, če greš z mano.

JERCA: V ambulanto? (ga nekaj časa opazuje, skoraj z nasmeškom, spusti roke) Grem, samo obujem se.

TILEN: Ne, mislim ... Mislim, če bi šla z mano v Nico, oziroma najprej v Pariz.

JERCA: (ostrmi) Ta ti je pa. A v Pariz, celo? Ne rečem, ampak zvenelo je kot skoraj malo preveč ponižna prošnja, se ti ne zdi?

TILEN: Zakaj bi te pa treba zelo prositi? Pariz je ... (čudno negotovo odlašajo) Sori. Res te rabim, Jerca.

JERCA: (skoraj "pade", nato se obvlada) ... Zakaj pa? Aja, zaradi določenih stvari, pa ja. Sploh zdaj.

TILEN: (dolga molka, gleda obvezano roko) Ne morem se vrniti brez tebe.

JERCA: Pa ja. Tak je bil tvoj načrt, ne? Ampak jebenti, da se mi nič ne smiliš. ... Ma ne. Smiliš se mi.

TILEN: (z nasmeškom, skoraj žalostnim) Torej?

JERCA: Pa ja, zmeraj sem lezla za usmiljenja vrednimi. In ko taki še iz mene naredijo usmiljenja vredno figuro, takrat sem pa čist hepi.

TILEN: (nenavadno človeško, stopa okoli) Ah, saj priznam, res sem si dovolil. Ne, ampak z namenom. Mislim, z dobrim namenom. Da bi se znebila strahu pred mano.

Jerca ostaja distancirana.

TILEN: Mislim, saj razumeš. Tako kot tisti, ki se bojijo pajkov, pa je najboljše, da jim daš enega v roko.

JERCA: Ja, pajka. Ti si morski pes ljudožer. En preklet Dorian Gray. Ne vem, če bi res rad, da se znebim strahu pred tabo. Bi rad, no, recimo, delaš pa čist nasprotno. Pejd pa se zdravi, ampak komplet.

Tilen jo opazuje navidez ubogljivo, vendar nič ne naredi.

JERCA: Tako, greš najprej k splošnemu dohtarju tle v ambulanto, zaradi roke, mimogrede pa še rečeš, naj te pošlje k specialistu za bolno vzvišenost. In še kup česa.

Tilen gleda proč, skoraj bi bilo moč reči, da užaljen.

JERCA: Pa ne mislim, da sem pa jaz brez napak. Ampak če bi me kdo zanimal ...

TILEN: Bi ...? Kaj bi?

Jerca se neodločno prestopa.

TILEN: Bi mu to takoj povedala. Ni dvoma.

JERCA: (zmaje z glavo) Kakor koli. Zdaj je še slabše. En tak, da ne bi mogel brez mene.

TILEN: Slabše za koga?

JERCA: Zate. To ti je minus (namigne na njegovo ranjeno roko), da ne boš mislil ... Da se gre nekdo tako kaznovat.

Tilen dvigne roko, si jo pogleda in jo spusti.

JERCA: S takim se jaz ne bom ukvarjala. ... In da se hoče kaznovat še z mano. Pa kaj maš ti vsega za bregom, oziroma na glavi?

TILEN: (maje z glavo) Ne bom šel razlagat. Nikomur. Niti tebi ne. To ti takoj povem. Da bi se pa s tabo hotel kaznovat, to ni res. Lih nasprotno je res.

JERCA: Mega. Da bi se nagradil. Z mano. Sigurno si koga udušil kje v kakem kevdru.

TILEN: (suho) Hehehe.

JERCA: Kaj si pa vse govoril! Direkt uničil si me. Eno s tem, ko si rekel, da sem zanič pisateljica, drugo, da sem vsa zakompleksana pa grda pa... Kar je vse res, ampak...

TILEN: Da si vsa zakompleksana, to je res. Pisateljica si pa še kar. Ampak ravno oboje skupaj je razlog ... Pa še v meni je razlog. Ta je najvažnejši, jasno.

JERCA: Pa ja, sevejde.

TILEN: Ne, vse skupaj je razlog. Mislim, meni to predstavlja izziv. Taka dva skupaj. Popolnoma usekana. Tebi ne?

JERCA: Vraga ne. Živa komedija. Mislim, za javnost. Kaj pa dejansko?

TILEN: V bistvu bi šlo lahko tudi in celo za ornk dramo. Pisano obema nama na kožo. Ne bi sodelovala v njej, če pa jaz bi, recimo?

JERCA: Ti bi, ki si v fajn koži.

TILEN: Ja? Zakaj se ti pa potem smilim?

JERCA: Zato, ker zgledaš ko palača, si pa štala. Ampak jaz ne bom snažilka. Imam jaz drugega dela dost.

TILEN: Snažilka!!! Zakaj ne bi bila kraljica, recimo?

JERCA: Isti drek. ... Kaj misliš s tem? Da bi postopala okoli pa špilala damo? Meni je bistveno pisanje. Ne pišem zato, ker ... Čeprav je res, da sem napisala Rdečo kapico iz čiste groze pred tabo.

TILEN: (malo razmisli, nato se nasmehne) To lahko pomeni samo, da iz groze pred

tem, kar se ti z mano ponuja.

JERCA: Ja, se mi ponuja. Zvrhan koš pirhov. Ti si ... Ne bi enostavno rekel, da me imaš rad, recimo?

TILEN: In ti bi bila s tem zadovoljna. Ne morem verjet.

JERCA: Če bi bilo res. In po določenih čudaštvih bi se dalo sklepat, da je.

TILEN: (ostro) Ni! Dobila boš brco! Jaz lahko pristanem samo na to, da ima kdo mene rad! Mislim, da je nor na mene. Ne da pristanem. To lahko izredno cenim.

JERCA: (ga dolgo in strmo gleda) Piš... To je pa res že noro. Izgubila bom ves rešpekt. Ti si kratkomalo prifuknjen.

TILEN: Ah čak mal, kratkomala prifuknjenost ne obstaja niti pri najbolj enostavnih organizmih. Ampak, okej, štima. Res sem prifuknjen. Ne bi pa rad, da zgubiš rešpekt. Ves moj čar je ravno v prifuknjenosti. Ki ni igrana. Mislim, da gre za en naraven obrambni mehanizem, oziroma varovalni, vsekakor en ekstra. Tak, da ga še sam občudujem, včasih.

JERCA: Ja, moraš ga. Drugače bi ti bilo zajebano.

TILEN: Kaj neda. Stvar je jasna. Tako je kot s plavanjem. Eni z njim ostajajo na površini, eni pa plavajo celo imenitno, v slogu.

JERCA: Kaj naj rečem. In rezultat?

TILEN: Ja, nič. Dolgčas.

JERCA: Evo.

TILEN: Kaj, evo. Lahko bi cenila, da si ga hočem preganjat s tabo. Ti pa tudi ne moreš reč, da ti ni zanimivo z mano.

JERCA: In to bi trajalo ...?

TILEN: Dokler bi.

JERCA: In potem naj se jaz vrnem v to luknjo.

TILEN: Težko da ne bi imela boljše ideje. Ne, lahko pa! Kaj pa človek v bistvu rabi, če ne lih en tak sekret.

JERCA: Ne govori mi tega, kje sem, če pa sam priznaš, da je tvoje življenje še večji sekret. A se jaz vrtim okol tebe, pizda, al se ti vrtiš okol mene?!

TILEN: Ta debata je nonsens. Ne, pa saj sem sam kriv. V redu, nisem kriv. Ti si kriva. Ta tvoja kompleksna zajebanost. Jaz sem hotel samo aktivno preverit, če si res tako kompleksno zajebana, kot se mi je zdelo prvič. Tako brihtna in duhovita in talentirana punca, pa v eni totalni riti. In moram reč, ja, da si res. Zato ti ponujam res en ornk izziv. ... Odpri no usta, ker bom drugače crknil od muke.

JERCA: Nič ne bom odprla.

TILEN: A da ne? Dal sem prevest tvoj roman v francoščino, nakar je Monique pri Galimardu čist popizdla in je šla z mano v Ljubljano, zdaj pa čaka na Brniku, ker je preveč presrana, da bi se soočila s tabo.

Jerca vsa trda strmi z odprtimi usti.

TILEN: Zdaj pa lahko zapreš. Vse to sem namreč organiziral iz enega samega razloga: matra me firbec, ali se boš zmogla upret običajnemu poteku stvari pri bogatih in slavnih in ne boš sčasoma postala trapasta koza. In jebenti, če ne bi to moralo zanimat tud tebe.

Jerca zija in se naposled zruši v naslanjač. Dolgo samo bulji predse. Tilen se medtem sprehodi okoli, morda pobere kakšno knjigo in lista po njej.

JERCA: Jebentiboga. Ti si dal prevest ... To kratkomalo ni res! Galimard! Šit!

Tilen, obvladujoč se, med branjem knjige, potegne iz notranjega žepa prepognjen *Liberation*, gre do Jerce in ji ga izroči. Nato gre proč in bere naprej. Časopis v Jercinih rokah se trese.

TILEN: (bolj kot zase) Na šestnajsti strani desno zgoraj. ... Pišejo o Galimardovi tiskovni konferenci. ... Si našla?

JERCA: Ne znam francosko.

TILEN: Znaš pa prebrat svoje ime.

JERCA: ... Je-jerca Leo-poldek ... (hrupno zapre časopis in se obupano zastrmi v Tilna) Celotno knjigo si dal prevest?

TILEN: Pa ja.

JERCA: Kako je pa prevedena?

TILEN: Avtentično.

JERCA: Kdo je pa prevajal?

TILEN: Kaj je pa zdaj to važno.

JERCA: Ja kdo je prevedel, no?

TILEN: ... Jaz.

JERCA: (dolg oster pogled) Jebenti, si prasica. Pripeljal si me v eno popolnoma brezizhodno situacijo. Hvaležna ti bom morala bit.

TILEN: Reci hvala.

JERCA: ... In to ne da bi me kaj vprašal, če se strinjam, če dovolim, porkamadona!

Jerca divje razcefra časopis in bruhne v en popolnoma neobvladan in vreščeč jok, ki mu ni videti konca. Ne da bi vstala iz svojega raztrganega fotelja, odpre vse mogoče in nemogoče glasovne in fizičnogibalne registre, tudi najbolj grozne in gledalcu neugodne. Kljub temu, da je takorekoč znorela, Tilen izraža le z rahlo začudenje, pomešano celo z občudovanjem. Da, zanimiv fenomen. Jerca se naposled skorajda umiri in napol obleži v fotelju. Ko Tilen potegne prepognjen list iz notranjega žepa sakoja in naredi dva koraka k njej, Jerca zarjove in sune še enkrat. Tilen se umakne.

JERCA: Kurba hudičeva! Svinja! Bejž!

TILEN: (z nasmeškom) Ne, to je samo pogodba. Mojih bi bilo 40 procentov od dobička pri vseh izdajah, tudi v drugih jezikih.

JERCA: Štirideset ... Poserjem se na to pogodbo! Ti si skoncentrirana zloba! Ti si en zajebani Mefisto!

TILEN: Skoraj si ne zaslužim tega komplimenta. Figa pa Mefisto. En pravi bi zahteval veliko več. Evo, če podpišeš, ne boš imela občutka, da si mi kaj dolžna. Potem sva kvit. Ti meni moje, sebi svoje, pa zbogom.

JERCA: (odlaša) Pokaži.

Tilen ji domala spoštljivo izroči pogodbo, nato tudi nalivno pero. Z obojim v rokah se Jerca, pokonci sedeča, na vso moč trudi, da bi prebrala pogodbo in obenem dojela situacijo. Tilen medtem sede na drug konec prostora in se med čakanjem ukvarja s povezom na roki ali čim pač, toda pri tem ne more skriti, da ni ravnodušen. Prvič se nam mora zdeti, da je na trnih. Jerca, nasprotno, ga medtem opazuje z rastočo samozavestjo in postaja vse bolj razburjena, tudi spolno, kar ni čudno, če vemo, da jo Tilen že ves čas grozotno privlači. Sicer ji naposled pogodba in pero padeta na tla. Imeti moramo občutek, da bo, preden podpiše, zverinsko izživel svoje pokvarjene strasti.

JERCA: Ti, pridi sem.

Počakamo še na Tilnov nekoliko preplašen pogled in zaključimo.

